

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 903

BOKSERS EN JUWEELEN.

20 cent

Raffles zocht met zijn scherpe oogen den horizon af.

NIEUWE SERIE

Boksers en Juweelen.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET SPEELWONDER.

Het eigenlijke seizoen in Monte Carlo was nog niet begonnen, maar toch trokken er reeds groote drommen spelers naar de van verguldsel stralende speelzaal van het groote casino, en raakten de hotels langzamerhand vol.

Men moet deze spelers onderscheiden in twee categorieën, waartusschen een scherpe grenslijn kan worden getrokken — degenen die daar komen, uitsluitend door den hartstocht voor het spel, en door de lust, de ups en downs te kennen van het winnen en het verliezen — en degenen die men beroepsspelers zou kunnen noemen, die bijna niet zijn weg te krijgen, die het eerst komen opdagen, en het laatst weer weggaan.

De meesten hunner zijn zoogenaamde systeemspelers. Zij beweren een stelsel te kennen, te hebben uitgevonden, of te hebben bestudeerd volgens het welk zij vroeg of laat zeer groote sommen zullen winnen.

En zij winnen dan ook wel eens — niet echter als gevolg van hun stelsel, maar enkel en alleen als uitvloeisel van de leer der kansen.

Het toeval laat zich niet in een systeem onderbrengen. Het doet wat het wil, het laat somtijds zwart, of rood, of even, of oneven twaalf, zestien, ja soms wel eens twintigmaal achter elkaar uitkomen, en dan trekken de spelers zeer verbaasde gezichten, en getuigen met bijna eerbiedige schroom van het wonderbaarlijke van zulk een serie — die toch, wel beschouwd, in het geheel niet wonderlijk is, want waarom zou de kogel niet met precies even groote kans op een zwart dan wel op een rood veld stilhouden, op een even, dan wel op een oneven nummer ?

Maar dat wil de systeemspeler nooit inzien. Die zegt dat die series op vaste geregelde tijden moeten terugkeeren — en daarop wacht hij nu maar. Wij kunnen den lezer verzekeren, dat die series dat heel zeker niet doen, want het toeval kent geen regelmaat, evenmin als de kans.

Ook uiterlijk zijn de twee groepen spelers vrij gemakkelijk te onderkennen. De gelegenheidsspeler is meestal zeer rijk, rijk, of tenminste

welgesteld, de gewoontespeler ziet er vaak vrij haveloos uit, en kan zich maar met moeite de rok of de smoking verschaffen, die in sommige zalen van het Casino streng vereischt zijn.

Menigmaal komt het voor dat zulk een ongelukkige precies genoeg heeft, om eenige malen het minimumbedrag te kunnen inzetten, dat wil tegenwoordig dus zeggen vijftig francs. Verliest hij al die malen, dan moet hij opstaan en heengaan — want crediet geeft de bank van Monte Carlo maar in hoogst zeldzame gevallen, zoo zeldzaam, dat zij speciaal worden aange- teekend in de annalen van de beroemdste speel- bank ter wereld.

Er loopen heel wat zonderlinge types rond in de nabijheid van de speelzaal, maar dat jaar en dat seizoen spande toch waarschijnlijk mevrouw Grace Harefield de kroon.

Zij logeerde in het hotel Des Anglais, met zijn zeventhonderd kamers, waarvan meer dan de helft uitzicht gaven op de zee. Alleen deze omstandigheid zou haar reeds tot een rijke vrouw hebben moeten stempelen, maar iedereen wist dat de Amerikaansche zoo machtig rijk was, dat zij zelfs in haar eigen land te boek stond als een der rijkste vrouwen van de Vereenigde Staten.

Mevrouw Grace Harefield was, ondanks haar aantrekkelijke voornaam, van iedere gratie gespeend. Zij kon omstreeks vijftig jaar zijn, en al deed zij al het mogelijke, er uit te zien als vijf en twintig, het wilde helaas niet gelukken. Een vermageringskuur echter behoefde zij volstrekt niet te volgen, want de natuur had haar die moeite bespaard. Zij was zoo mager en schraal als een karikaturist ooit een Engelsche zeer magere en schrale dame heeft uitgeteekend. Haar vel was tanig, en geen enkel kunstmiddel kon dat gebrek verhelpen. Zij had nog maar heel weinig haar, dun, sluk en kleurloos. Dat was het tenminste van natuur, maar de bezitster had hierin voorzien, door heur haar een roestbruine tint te geven. Dat was een moderne kleur, en al paste zij niet bij den tint van haar fletsblauwe oogen, dat kwam er minder op aan.

Over de wijze waarop mevrouw Harefield zich kleepte zullen wij een gepast en bescheiden stilzwijgen bewaren. Genoeg zij het, te vermelden, dat zij de Fransche mode nauwkeurig volgde, maar met eenige variaties volgens haar eigen vinding, die de prachtigste creaties van de modevorsten te Parijs tot een aanfluiting maakten.

Zij had groote wel wat al te witte tanden,

en heur wangen waren geverfd, zooals haar oogen zwart waren aangezet. Haar rokken waren altijd buitengewoon kort, ook als de mode iets anders voorschreef. en daaronderuit staken haar spillebeenen, die daarenboven lang niet zuiver recht waren.

Neen, mooi was mevrouw Grace Harefield alles behalve. Onvriendelijke menschen zouden zelfs luide het tegendeel kunnen verkondigen.

Maar wie zou er in den tegenwoordigen tijd op durven letten, nu deze wonderlijke Amerikaansche, die de helft van den dag in de speelzaal sleet, har eigen rijkdommen niet kende?

Want zoo was het — Mevrouw Harefield was aan het spel verslaafd, en verloor en won groote sommen, zonder dat er iets aan haar schraal gezicht veranderde, behalve dat het kunstmatige blosje teloor ging onder het schroeiende rood van een koortskleur, die zich onder den invloed van het spel over haar tanig wezen uitbreidde.

Het moet erkend worden, dat zij goed wist te verliezen. Als de croupier met zijn meedoo- genloos harkje ten langen leste een bedrag van twee honderdduizend francs naar zich had toe- geharkt, dan knipperde zij zelfs niet met de oogen, maar opende haar gouden tasch, nam er een chequeboekje uit, vulde die in met een gouden vulpenhouder, wenkte een kelner, en liet den man voor het ingevulde bedrag, zelden minder dan vijfduizend dollar nieuwe fiches koopen aan het wisselkantoor.

Eens ging zij naar het hotel terug met een gewonnen bedrag van bijna zeventhonderd duizend francs. Het waren weliswaar inflatiefrancs die maar vier dollarcenten waard waren, maar het bleef toch nog een eerbiedwekkend bedrag. De gang van mevrouw Harefield was er echter niets vlugger of langzamer, om, en zij dronk, zooals steeds, niet meer dan haar gewone twee cocktails. Zij liet er zich veel op voorstaan, dat ze in haar eigen land ijverde voor de droog- legging, maar zij was hier in Frankrijk, of ten- minste in de buurt ervan, en zij moest natuurlijk met de gewoonte van het land meegaan.

Het was niet heel duidelijk, of mevrouw Harefield getrouwd was of niet. In ieder geval was ze hier geheel alleen, en alleen maar ver- gezeld door een kamermeisje, een chauffeur, en nog een paar bedienden, wier bezigheden slechts vaag omschreven waren. Waarschijnlijk was er een masseuse bij, die tevens een diploma had van een schoonheidsinstituut, Misschien zou de Amerikaansche niet eens zoo bijzonder

zijn opgevallen, als het niet was om haar zonderlinge kleedij, maar vooral wegens de omstandigheid, dat zij vroeg en laat voor een fortuin aan juweelen droeg. Men zag haar zelfs op het golfveld spelen met een snoer diamanten ter grootte van een behoorlijke hazelnoot om den langen, dorren hals, braceletten om de polzen, kleine paarlen in de oorlelletjes, en men verwonderde er zich alleen maar over, dat zij inplaats van een duur vilthoedje, haar juweelen diadeem droeg, dat van zeven uur in den avond af heur haar sierde, waar zij zich ook bevond, hetzij in de eetzaal van haar hotel, hetzij in de speelzaal of in een concertzaal, of in het beroemde varietétheater. Er was een categorie personen in Monte-Carlo, die deze tentoonstelling van een fortuin slechts met leede oogen aanzag — en dat waren de politieautoriteiten. Die houden niet van zulke juweelen exposities, die maar aanleiding geven tot allerlei onaangename incidenten, die den naam van de wereldberoemde speelstad schade zouden kunnen berokkenen.

Het is echter zeker dat er weer andere personen waren, die de zaak onder een heel wat optimistischer gezichtshoek bezagen.

Het kan niet anders of een speelzaal moet misdadigers aantrekken, speculanten op de menschelijke zwakheid, zooals een brandende kaars de muggen aantrekt. En zoo was het dan ook heel natuurlijk dat er zelfs in de duurste hotels personen rond liepen, die met een schuin, begeerig oog naar de fonkelende pracht keken, waarmede de zonderlinge Amerikaansche behangen was als een arrepaard met bellen.

Men kan gerust en zonder eenige overdrijving beweren, dat ieder groot en duur hotel in de luxeplaatsen langs de Fransche Riviera van twee tot zes hotelratten onder zijn gasten telt — en soms nog wel meer ook, die nu eens onafhankelijk van elkander, dan weer in vereeniging werken.

Het zou den leek de grootste moeite kosten, deze lieden er uit te pikken, als zij alleen op het uiterlijk moest afgaan, want deze dames en heeren onderscheiden zich helaas in niets van hun eerlijke en fatsoenlijke medegasten met een blanco strafregister. Hun nagels zijn even keurig onderhouden, op hun gebit valt niet het minste aan te merken, hun handen zijn wit, hun klederen zijn afkomstig uit de werkplaatsen der duurste kleedermakers, en aan tafel weten zij zich te gedragen als volleerde leden van de Upper Ten.

Gelukkig bezit de politie nog zooiets als misdadigersalbums, en dat beperkt wel een weinig het arbeidsterrein van de dames en heeren juweelendieven, hotelratten, chantageplegers valschspelers en andere misdadigers.

Onder de gasten van het Hotel Des Anglais bevonden zich twee rijke planters uit Australië, die daar pas eenige dagen tevoren hun intrek hadden genomen, dat wil zeggen een paar dagen voor het avontuur van mevrouw Harefield langzamerhand begon te ontstaan.

Het waren baardige, gebruide mannen, die er uitzagen als planters, die men altijd samen zag, en die geen aansluiting zochten bij de andere gasten. Een enkele maal zag men ze ook in de speelzaal, waar zij op de tafel van het Trente-et-Un nu en dan heel voorzichtig den minimum inzet waagden — twee armzalige dollars. Zoodra zij meer dan driemaal achter elkaar verloren, stonden zij met ijzeren vastberadenheid op, en lieten hunne plaatsen over aan anderen. De heeren stonden ingeschreven als Edward Barnes en James Stokes, en niemand had er ook maar het flauwste vermoeden van, dat zich achter die namen, achter die bruine kleur en die baarden twee mannen verborgen, waarvan er althans een met grooten en nooit verflauwendenden ijver gezocht werd door de politie van een zevental Europeesche landen, en daarenboven door die van Amerika, Kaapstad, Bombay en nog een dozijn andere groote steden!

In het kort gezegd — Edward Barnes was John Raffles, alisas Lord Edward Lister. En zijn metgezel was Charles Brand zijn trouwe, onvermoeide helper.

Het tweetal bevond zich met James Henderson, den reusachtigen chauffeur, sedert ongeveer een week hier in het Zuiden. Een logisch inelkander grijpende reeks voorvallen had hen hier gebracht, maar eveneens had de logica het noodzakelijk gemaakt, dat zij zich voorloopig goed vermomden. Er kunnen zich van die gebeurtenissen voordoen, waarbij het beter is, de eigen gelaatstrekken voorloopig niet aan nieuwsgierige blikken prijs te geven. In die omstandigheden nu bevonden Raffles en Brand zich. Zij hadden zich gemengd in een opzienbarenden juweelenroof, waarbij om tienduizenden ging, en die inmenging was niet onvoordeelig voor Raffles geweest. Een paar zeer gevaarlijke zwendelaars en roovers moesten het gelach betalen, maar men zocht nu naar de slimme lieden, die den buit van de dieven in hun eigen zakken hadden overgeheveld, en daar Raffles

redenen had, Monte Carlo nog niet te verlaten, zoo waren de twee vrienden wel verplicht geweest, na een aanwezigheid van een paar dagen onder een geheel andere gedaante terug te keeren, voorzien van een nieuw uiterlijk, en nieuwe voortreffelijke papieren, staande ten name van de heeren Barnes en Stokes uit Sydney.

Het was op den tweeden dag van hun verblijf in het dure hotel, dat Raffles voor het eerst mevrouw Grace Harefield in het oog kreeg, en de aanblik verblindde hem letterlijk. Het was tegen het lunchuur, en tegen haar gewoonte gebruikte mevrouw het dejeuner in de eetzaal van haar eigen hotel. Meestal lunchte zij nu eens hier, dan eens daar, maar altijd zoo dicht mogelijk in de buurt van de speelzaal.

Zij zat met een heer met zeer zwart en glanzend haar aan een voor twee personen gedekt tafeltje, en sprak druk met hem.

Brand had den verbaasden blik van Raffles gevolgd, en keek met open mond naar de zonderlinge spichtige gedaante in het peperdure costuum van Paequin.

— Wie is die vogelverschrikster? vroeg hij zachtjes.

— Zij ziet er als een vrouwelijke Don Quichotte! zeide Raffles afgemeten. Ik weet niet wie zij is. Maar het is te vragen. Kellner, wie is die dame daar bij het raam, met dat dubbele snoer diamanten om haar hals?

De kellner, die juist kwam opdienen keek met een vluchtigen glimlach even in de aangeduide richting, en antwoordde:

— Dat is mevrouw Grace Harefield uit Baltimore.

— Logeert zij hier?

— Ja, mijnheer, sedert twee weken al. Men zegt dat zij van morgen een geweldig grootbedrag verloren heeft, zooiets van anderhalf millioen francs!

— Nu, dat is nog eens de moeite waard! Haar man schijnt het haar niet erg kwalijk te nemen, want hij praat vroolijk met haar.

— U bedoelt die heer met het zwarte haar tegenover haar? Dat is haar man niet! Wij kennen hem hier niet. Een Parijzenaar, geloof ik!

De kellner werd elders geroepen, en Brand zeide op zachten toon tot Raffles:

— De kerel ziet er uit als een echte Rasta! Een kop als een Argentijnsche beroepsdanser! Maar hij kon ook een filmspeler zijn.

Raffles scheen in gedachten verzonken te zijn. Er lag een rimpel russchen zijn oogen toen hij eindelijk zei:

— Ik geloof dat mijnheer Harefield er verstandig aan zou doen, als hij zijn vrouw niet al te lang hier alleen liet, in een stad als Monte Carlo. Voor zoover ik mij een oordeel kan aanmatigen over vrouwelijk schoon, komt het mij zeer onwaarschijnlijk voor, dat die jongeman met dat gezalfde haar en dien hemelschen glimlach een hart bezit dat door de pijn der liefde doorstoken is. Ik weet dat het menschelijke gemoed afdwalingen kent, doolpaden, en zonderlinge kronkelingen — maar dat een jonge en knappe man liefde zou kunnen opvatten voor een vrouw met haar uiterlijk dat wil er niet bij mij in. Je zult zeggen dat de geschiedenissen voorbeelden kent van zeer vreemde verbintenissen — zooals bij voorbeeld de walgelijke koppeling van eens Keizers zuster, een bloedeigen zuster met een kerel van zeer laag alooi. De namen zal ik je maar besparen — je weet wie ik op het oog heb.

— Dat zijn zeldzaamheden, Edward. Ik vond die arme vrouw veeleer om te beklagen dat om te bespotten. Intusschen, die dame daar heeft het leelijk te pakken, dat is duidelijk te zien! Zie haar toch eens knipoogen en kopje krauw doen, als een groene papegaai op zijn stokje!

— Je vergelijking is misschien een weinig drastisch, Brand, en in ieder geval niet zeer hoffelijk, maar zij heeft het voordeel, dat ze juist is! hernam Raffles met een glimlach. Luister eens, Brand, wij zullen dat tweetal in het oog moeten houden. Die heer tegenover haar, die schoone Zuid-Amerikaan brengt, naar ik zie, zijn grof geschut in stelling, en bombardeert haar letterlijk met verterende blikken uit zijn zwarte oogen, die bliksems schieten. Het is onmogelijk dat de arme vrouw aan zulk een snelvuur van verliefde bommen en granaten lang weerstand zal kunnen bieden!

— Hoogstens nog een kwartier! Tot aan de Pêche Melba, die daar al voor haar bord klaar staat! meende Brand spottend. Als dit avontuur tje haar maar niet duur te staan komt!

— Ik taxeer op een vijftigduizend goudfrancs! antwoordde Raffles ironisch. Tenzij — — —

Hij had plotseling opgehouden en keek naar de deur. Daar stond een man, die met strakke, sombere blikken eerst naar mevrouw Harefield, toen naar den schoonen jongeling keek.

Daarop kwam hij de zaal instappen.

En met hem was een nieuwe en gewichtige acteur verschenen op het tooneel, waarop het vervolg van de comédie zich ging afspelen.

HOOFDSTUK II.

MIJNHEER SLOGAN TEEKENT ZICH AF.

Hij was zeer groot, hij had machtige schouders een stierennek, en hij zag er uit alsof hij een heel laag voorhoofd had, ofschoon dat niet met zekerheid was vast te stellen, want hij had zijn hoed kalmpjes op het hoofd gehouden. Het was een buitengewoon fraaie deukhoed van grijs fluweel.

Hij droeg dure kleeven, en toch zou geen enkele deskundige hebben durven verzekeren dat hij smaakvol gekleed was. Alles was een weinig te mooi, een weinig te nieuw, een weinig te opzichtig.

De man droeg witte slobkousen met knopen van zwart git en met een zwart boordsel, onder een zwarte pantalon, waaruit men kon opmaken, dat hij reeds zijn smoking droeg, ofschoon het daartoe nog veel te vroeg was.

Zijn overjas was licht beige, zeer ruim, met bijzonder groote, schuin geplaatste zakken, die met een dubbele naad waren opgestikt.

Zijn haar, voor zoover het te zien kwam, was stroogeel, en stak zonderling af, tegen het bruin van zijn gelaat, dat zware kaken had, een platte neus, diepliggende oogen, en zeer sterk ontwikkelde wenkbrauwbogen.

Opvallend groot waren ook zijn voeten en plat, ofschoon het duidelijk te zien was, aan de wijze waarop hij liep, dat zijn glanzende lakschoenen hem te klein waren.

Aan zijn linkerhand droeg hij drie, aan de rechter hand twee ringen.

Dat was zelfs op een afstand, zoolang als de geheele zaal, te zien, want de steenen, prachtige diamanten, fonkelden in het zonlicht.

Brand had den man nauwelijks gezien en stootte Raffles aan, en mompelde zachtjes:

— Bij mijn ziel — dat is „Battling Kiddie,” of ik wil een boon zijn. Maar hoe zeer veranderd!

— Ik herkende hem dadelijk, zeide Raffles

even zacht. Het is inderdaad Mike Slogan, de Amerikaansche zwaar-gewicht, de eenige man, voor zoover ik weet, die het tot op dezen dag langer dan vijf ronden tegen het bokswonder Carnera heeft uitgehouden!

— Maar ik dacht dat hij zich zelf op non actief had gesteld. Dat meen ik ergens te hebben gelezen.

— Dat is ook zoo — althans heeft hij het terrein van zijn werkzaamheden verplaatst naar den huiselijken haard! Let eens op — er hangt een drama in de lucht.

— Maar — hij loopt regelrecht op het tafeltje van mevrouw Harefield toe!

— Heel logisch, Brand — hij is haar echtgenoot!

Vóór Brand nog een uitroep van verbazing had kunnen laten hooren, had Battling Kiddie het tafeltje bereikt, waaraan, zonder eenig erg, mevrouw Harefield en haar gast gezeten waren, en van dat oogenblik af was al de aandacht van Brand bestemd voor hetgeen er nu bliksemsnel volgde.

Zonder een woord te verspillen, of een seconde te verliezen, trad de voormalige bokser, op het oogenblik dat zijn vrouw hem zag, en een teatraal gillette slaakte, naast den ontstelden heer met het glanzende haar, greep hem in de kraag van een keurig gesneden jeket, trok hem zonder eenige inspanning overeind, en plaatste hem toen recht voor zich, zooals een schoolmeester wel doet, die een koppigen of dommen leerling terecht wil wijzen.

Hij sprak echter nog steeds geen woord, maar sloeg den armen drommel eenvoudig neer.

Het was maar een enkele vuistslag, maar het maakte den indruk, alsof ergens in het huis de bliksem was ingeslagen.

De Zuid-Amerikaan kwam omstreeks tien meter van de plek te liggen, waar hij zoeven overeind had gestaan, maar op zijn weg bevonden zich een drietal keurig gedekte tafeltjes, een kaalhoofdige Engelschman, een kellner met een dienblad in de hand, volgeladen met kreeften-salade, en de helft van den dikken ober.

Dat alles nu sleepte de ongelukkige in zijn pijlsnelle vaart door het luchtruim mede, en niets bleef waar het was. De drie tafeltjes gingen met een oorverdoovend gerinkel tegen de parketvloer, de kleine kaalhoofdige verloor zijn steunpunt, de kellner met zijn kreeften greep wanhopig in het rond naar een steunpunt, vond er geen, verloor het evenwicht, en kwam zeer verwonderd op den grond te zitten, en de eene helft van den ober was niet voldoende om steun te bieden aan de helft die werd meege-sleept en volgde die dus op haar weg dwars over een vierde tafeltje heen, waaraan een uiterst deftige Engelsche Lady met een naam die klank had over de geheele wereld, in haar eentje te lunchen zat.

Dit alles lijkt op een soort van ramp, maar daar stond tegenover, dat het in twee seconden was afgelopen. Na het donderend geweld van de ineenstortende tafels werd het stil, onheilspellend stil, precies als na een aardbeving, en men kon den toestand overzin.

Battling Kiddie was blijkbaar de eenige, die volkomen kalm was gebleven. Uiterlijk tenminste. Mevrouw Harefield krijschte alsof men haar het hart uit het lichaam had gerukt, de ober vloekte op een wijze, die zeker nooit was gehoord uit de mond van een oberkellner in zulk een geheiligde plaats, en de bediende op den grond zocht schreeuwend en foeterend naar zijn figuur en naar zijn kreeften. De Engelschman met het kale hoofd riep aan een stuk door om den gerant, en de deftige Engelsche Lady was flauw gevallen en schopte met armen en beenen.

Wat het eigenlijke slachtoffer betrof, — dat deed volstrekt niets, en lag heel stil, waar de wet der traagheid hem had gebracht.

Hij lag in een zonderlinge houding, op zijn knieën en zijn ellebogen, een beetje schuin aangeleund tegen een zware dientafel die tenslotte zijn vaart gestuit had.

Maar toen men den armen man overeind hielp bleek hij iemand anders te zijn geworden. Zijn gelaat was onkenbaar. Hij was volstrekt niet meer knap. De vuist van den geweldenaar moest wel ontzaglijk groot zijn, want hij had tegelijkertijd een oog, den neus en den mond getroffen. Het oog was dicht en zag blauw,

de neus bloedde hevig en de bovenlip was gescheurd.

Maar hij was bij kennis, toen men hem weer overeind zette, en met het oog dat nog bruikbaar was, keek hij den bokser op een zeer, zeer leelijke wijze aan.

Daarom mompelde hij iets onhoorbaars, dat als een dreigement klonk, en liet zich wegvoeren door drie op hun voeten trillende kellners.

— Wat is dat voor een beest van een vent? fluisterde Brand zeer verontwaardigd. Hoe durft men op deze wijze misbruik maken van zijn kracht?

— Wel, Brand, het is duidelijk dat die kerel een brutaal is, beducht voor zijn eigendomsrechten. Hij is op zijn minst 20 jaar jonger dan zijn vrouw! Het kan niet anders of hij trouwde haar om het geld, en nu is hij bang voor kapers op de kust.

— Maar ik meende dat hij zich zelf rijk gebokst had!

— Dat had hij ook. Maar alles ging weg met de beruchte beurskrach, hij speculeerde verkeerd, en op zijn achtentwintigste jaar, dat is dus voor een bokser op hoogen leeftijd, moest hij den ring weer opzoeken — en toen moest hij zich natuurlijk vergenoegen met partijtjes tegen mindere goden, die zeker geen beurzen van driehonderdduizend dollar meer opleverden. Een gevallen grootheid dus. En toch moet hij juist in dien tijd de aandacht hebben getrokken van die zonderlinge dame, en haar gunsten hebben weten te verwerven.

Intusschen was daar in den anderen zaalhoek en soort van oproer ontstaan, want men wilde er den geweldenaar uitwerpen, en dat ging natuurlijk niet zoo gemakkelijk. Battling Kid die bulderde met een schorre grofstem allerlei bedreigingen, hield zich zijn aanvallers met verschrikkelijke stooten van het lijf, greep toen zijn vrouw bij den arm, sloeg haar zijden sjaal om haar magere schouders, drukte haar haar gouden tasch tusschen de vingers, en voerde haar snel de zaaluit, alsof zij een klein, ondeugend kind was, dat van de jam gesnoept had.

— En dat laat zij zich welgevallen?! gromde Brand woedend tusschen de tanden.

— Wat had je dan verwacht? Dat zij zich had verzet? Verzet het lam zich tegen de klauw van den leeuw? Wij moeten volstrekt het vervolg van deze tragie-comedie gadeslaan, Brand. Heb ik den blik van onzen Rasta goed begrepen, dan laat hij het er niet bij, zooals de volksmond zegt.

— Hij zag er uit als de wraakzucht in leventen lijve.

Brand had terwijl hij dit zeide gelachen, maar Raffles bleef ernstig.

Hij kende dit slag hotelratten, die er uiterlijk zoo keurig uitzien, om door een ringetje te halen maar die in den grond bedorven zijn, verraderlijk wreed, tot alles in staat.

De loerende, gluiperige blik in de oogen van den verslagen man had hem iets onthuld van het karakter van den Zuid-Amerikaan.

Want dat het er een was, vernamen Raffles en Brand nog dienzelfden namiddag.

Hij had zich niet eens de moeite gegeven, zooals zoovele Argijntijnen, Brazilianen, Chileenen en andere Zuid-Amerikanen, die om een zeer gegronde reden hun land hebben verlaten, plegen te doen wanneer zij den voet op Franschen bodem zetten — namelijk zijn naam te veranderen in een Franschen.

Na eenig voorzichtig rondtasten en vragen bevond Raffles, dat de man, die op zulk een hardhandige wijze kennis gemaakt had met de vuisten van Battling Kiddie, zijn intrek had genomen in het hotel Bristol, ook zeer groot en goed ingericht, en gelegen bijna aan het einde van den prachtigen zeeboulevard, dien men den „Boulevard Des Anglais” noemt. Het is een breede, voortreffelijke geplaveide straat, met palmen aan weerszijden en waar geen huizen of hotels staan, een lage marmeren ballustrade aan den kant van de zee.

Hier en daar takken zich zijwegen van den boulevard af, die langzaam glooiend naar de Kade afdalen, vanwaar trappen voeren naar het strand.

Over dat strand moet men zich geen al te groote illusie maken — het is volstrekt niet te vergelijken met het practige, gelijke, breede strand, zooals men dat aantreft in Nederland, België, en een deel van de Fransche Westkust.

Het is nogal smal, het zand is donker gekleurd, en bij vloed loopt het bijna geheel onder.

De Kademuur is dan ook geen weelde, maar wel degelijk iets noodzakelijks.

Bij hoogwater, en als de wind op de kust staat en met groote kracht blaast, is het zelfs in de onmiddellijke omgeving van de stad voor den vreemdeling, die de omstandigheden niet kent, gevaarlijk, om daar beneden te blijven wandelen.

Die gelijkmatige, blauw genoemde, maar in werkelijkheid grijze Middellandsche zee kan geducht spoken.

Het Hotel Bristol is vrij hoog gelegen, en men heeft uit zijn vensters een schitterend uitzicht over de Zee, over drie Baaien, van Monte Carlo, van Nizza en van Menton, over de omringende bergen, en over een groot gedeelte van de Kleine en van de Groote Corniche.

De man die de aandacht van Raffles getrokken had heette Pablo Canidez, en woonde in het Hotel sedert twee weken. Hij was in gezelschap van een zwartoogige Mexikaansche, Inez Salanos geheeten, maar hij zelf was een Chileen.

Hij maakte flinke verteringen, in den aanvang had hij geregeld betaald, maar thans stond er een vrij groote rekening van hem uit.

Argwaan was er echter volstrekt nog niet gerezen, naar het scheen, want mijnheer Canidez had prachtige juweelen, hij hield een huurpaard, en hij scheen zijn eigen auto — ofschoon die laatste ook wel aan de schoone Inez kon toebehooren.

Toen Raffles dit eenmaal wist, en ook gehoord had, dat de beklagenswaardige vriend van mevrouw Harefield zich had laten verbinden in het plaatselijke gasthuis en daarna op zijn kamer wat rust had genomen, ging hij nog wat verder, en ontdekte ook dat de Chileen in den loop van den middag in zijn hotelkamer bezoek had gekregen van vier of vijf heeren, die allen Spaansch spraken, of Fransch met een sterk Spaansch accent, en die in het hotel volkomen onbekend bleken te zijn.

Omtrent zes uur in den middag zat Raffles weer met Brand op een van de gemakkelijke banken in het fraaie park of liever het groote plantsoen dat zich waaiervormig voor het casino uitstrekt, en besprak zijn ontdekkingen met hem, toen aan het einde van de hoofdlaan Mike Slogan, anders gezegd Battling Kiddie verscheen, in gezelschap van zijn echtgenoot.

Brand keek even naar het tweetal en vroeg toen zacht:

— Waarom noemt ze zich Harefield? Ze zijn toch getrouwd?

— Dat zijn zij. Maar in Amerika komt het meer voor, dat de vrouw, als zij wat trotsch is uitgevallen, haar meisjesnaam in haar huwelijk houdt. Ik ken ook voorbeelden van jonge dames, die op haar visitekaartjes, als zij eenmaal getrouwd zijn, haar eigen naam het eerst plaatsen, en dan pas die van den echtgenoot, die er dus maar een beetje los bij slingert. Overigens klinkt het ook niet erg deftig, zich ergens te moeten laten aandienen als mevrouw Mike Slogan! Er gingen zonderlinge praatjes

van dien heer, een paar jaren geleden, in Boston, waar hij zijn grootste triomfen moet hebben behaald. Ik heb hem eens zien boksen in New York, en ik wil je wel eerlijk verklaren, nooit te hebben begrepen, waarom die man zoo werd opgehemeld. Hij had een paar stooten op zijn repertoire, die inderdaad voortreffelijk waren, maar daar moest hij dan ook alles mee doen. Een intelligent tegenstander zou hem binnen het verloop van een halve ronde van drie minuten en zelfs van twee hebben doorzien, en die paar stooten hebben wren te ontwijken — of behoorlijk te beantwoorden. Maar helaas — zeer veel boksers en vooral die in de gewichtsklassen boven de Bantams, kunnen nu eenmaal niet prat gaan op heel veel doorzicht. Hun schedels zijn zeer dik — ten koste echter van hun hersenvolume.

Op dat oogenblik was het paar zoo dicht genaderd, dat men duidelijk kon hooren wat zij spraken.

En wat er gesproken werd was niet van de aangenaamste soort.

Om het maar ronduit en onverbloemd te zeggen — de heer en mevrouw Slogan hadden hoogloopende ruzie.

Slogan moest wel heel boos zijn, want hij was vervallen in zijn van ouds gebruikelijke Broadwaydialect, en dat strookte al heel weinig met zijn uiterlijk.

Het was duidelijk dat hij nog steeds aan zijn schatrijke vrouw haar gedrag van dien middag verweet.

Zij protesteerde, zij wierp hem op haar beurt zijn schandelijk optreden in de eetzaal voor de voeten, en plotseling zwegen beiden, toen zij de elegant gekleede vreemdelingen in het oog kregen.

Waarschijnlijk schaamde zelfs de voormalige bokser zich een weinig.

Met een grimmig gezicht en zijn stekende, kleine oogjes op Raffles gericht liep hij voorbij, met dreunende stappen, zijn groote voeten plat op den grond neerzettend, en met zijn en met zijn wandelstokje zwaaiend.

Mevrouw wierp een verlegen en schuchtere blik op Raffles en Brand. Klaarblijkelijk had zij hen herkend, als de twee heeren die niet ver van haar eigen tafeltje hadden geluncht.

Het was overigens moeilijk, John Raffles ongeschminkt te zien en dat scherp geteekende, fraaie gelaat nog ooit te kunnen vergeten.

Het volgende oogenblik was het twistende paar voorbij gegaan.

Zoodra zij buiten het gehoor waren begon Brand weer :

— Hij begint zich langzamherhand te ont-poppen ! Een ruwe, onbeschaafde kerel onder zijn uiterlijk van Dandy !

— Hij lijkt meer op een duur gekleede Gorilla dan op iets anders ! zeide Raffles minachtend.

— Hoe heeft die vrouw zich ooit aan zulk een man kunnen verbinden ?

— Nu, op de gewone wijze natuurlijk ! Zij heeft hem zien boksen, zijn mannelijke schoonheid trok haar aan. En van het oogenblik dat hij op de hoogte kwam van haar kassaldo, juist op een tijdstip dat zijn roem begon te tanen, was zijn weg hem als het ware aangewezen. Hij aanvaardde de hulde van de schatrijke dame — maar hij was een zakenman, en hij liet zich met haar in het huwelijk verbinden.

— Zij zal er nog spijt van hebben ! Wat deed zij eigenlijk voor strafbaars ? Sedert wanneer mag, in deze moderne tijden een dame niet meer lunchen met een vriend ?

— Het schijnt niet te mogen, Brand, van het oogenblik af, dat de man bokser is geweest, en de vrouw nog altijd schatrijk is ! Hij is bang dat hij alles kwijt raakt, als hij haar moet verliezen, en zij is niet jong meer, en vreest dat haar rol is uitgespeeld, als zij haar bokser moet derven. Maar lang zal het zeker niet meer kunnen duren, Brand. De man heeft zich in het hotel waar zij logeerde, eenvoudig onmogelijk gemaakt. Maar komaan, wij zullen nog even een kijkje nemen in de speelzaal dan zullen wij en dan willen wij eens aanstalten gaan maken voor ons vertrek.

— Gaan wij met den trein, Edward ?

— Wij hebben nog altijd onzen snellen huur-auto, maar dien kunnen wij terug brengen, want ik denk dat ik met de duikboot ga. Het is beter dat wij die, zijn wij eenmaal in Londen terug, weer onder ons bereik hebben. Henderson heeft toch mijn bevelen opgevolgd ?

— Daar kun je staat op maken. Op dit oogenblik zal de „Sperwer” zeker al zijn op de plek die je had aangewezen. Ik kan niet zeggen dat ik mij hier heb verveeld, Edward, maar toch is het denkbeeld dat wij naar Engeland zullen terugkeeren niet zonder bekoring voor mij. Alles bijeen genomen is de toekomst toch niet zonder gevaar voor ons.

Raffles haalde de schouders op, en zeide :

— Brand, wat er hier geschied is, heeft de politie al weer bijna vergeten ! Zij heeft een geheel verkeerd spoor gevolgd, en het is zoo goed als onmogelijk, dat zij het juiste vindt.

Intusschen — ik moet je eerlijk bekennen dat ik het denkbeeld, hier te moeten weg gaan zonder een deel van mevrouw Harefields juweelen, niet alleen kwetsend voor mijn eigenliefde maar ook teleurstellend voor mijn beschermelingen vind. Denk eens aan hoeveel er niet gedaan kon worden alleen reeds met het

dubbele diamanten halssnoer, dat zij om haar dunnen hals draagt ! Maar helaas, ik vrees, dat ik ditmaal met lege handen zal moeten uitgaan, nu deze Goliath aan haar zijde is verschenen.

Een paar uur later was Raffles van een geheel ander inzicht.

weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst ?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK III.

MIJNHEER SLOGAN KNOCK-OUT.

Raffles had zijn hotelkamers al een paar dagen tevoren opgezegd, en het was dus niets vreemds dat hij dadelijk na het diner zijn bagage begon te pakken.

Die was trouwens niet groot, en bestond alleen uit een valies van behoorlijke omvang en een handtasch.

Zooals wel verwacht was, had mevrouw Harefield na het gebeurde in de eetzaal haar intrek elders genomen, in het Majestic, juist aan de andere zijde van het speelpaleis gelegen.

Een kort oogenblik hadden Raffles en Brand juist na het diner den Chileen zien opdagen, met een pleister naast zijn mond, die van zijn oog tot zijn kin liep, en een nog altijd gezwollen oog, dat nu de kleur had aangenomen van indigo.

Het was half dicht, maar het andere was daarentegen wijd geopend, en dat bruikbare ook keek verre van vriendelijk, terwijl de bezitter ervan zoekend rondstapte door de vestibule, de conversatiëzaal en de eetzaal van het prachtige hotel.

Hij vond blijkbaar niet wat hij zocht, en vertrok weer zooals hij gekomen was.

Het kon een uur of negen zijn, en de duisternis was gevallen, toen Raffles en Brand zoo goed als gereed waren voor hun vertrek.

Zij droegen een reiscostuum, het hotel was betaald, en toen alles gereed was, zeide Raffles tot Brand :

— Mijn waarde, ik wilde wel dat je nu de auto ging terugbrengen aan den verhuurder, en het hooge garantiebedrag terugvraagt. Betaal hier ook de fooien. Ik zal je wachten in den noordelijken uithoek van het park. Van daar kunnen wij het gemakkelijkst het punt bereiken, waar Henderson ons met de duikboot wacht. Het is geloof ik geen vijf minuten gaans. Je kent de rustieke bank wel, waar wij gisteren nog gezeten hebben, om te genieten van het uitzicht.

— Goed. Bedenk echter, dat ik moet terugloopen, zoodat het wel een half uur zal duren voor ik bij je kan zijn.

En daarop namen de beide vrienden met een

handdruk afscheid, want het was zeer warm gebleven de luhet was drukkend, en het scheen dat er een zwaar onweer op komst was.

Nu en dan dreven laaghangende wolken voorbij het blinkende aangezicht van de volle maan.

Het regende nog niet, maar het zag er naar uit, alsof het niet lang zou duren.

Raffles volgde over eenigen afstand den breeden boulevard, en koos toen zijn weg door het park. Langzamerhand werd het donkerder, naarmate hij er dieper in doordrong en de lantarens spaarzamer werden.

Een diepe, zware geur van tropische planten en bloemen hing alom. Raffles haalde met volle teugen die lucht binnen, en dacht aan het zonderlinge van het menschelijk bestaan. Want in de onmiddellijke nabijheid van al die pracht, van de rijkste haven der natuur was de domme, kleine mensch bezig te spelen met ronde schijfjes goud, in een verstikkende atmosfeer, tezamen gepakt met honderden anderen rondom een snel ronddraaiende, ivoren kogel.

Hoe was het mogelijk, dat zulke kleine hartstochten konden bestaan in het aanschijn van die overdadige natuurpracht?

Peinzend nog over de raadselen van den menschelijken geest liep hij steeds verder, over het grintpad, toen hij op eenigen afstand stemmen meende te hooren.

Bijna instinctmatig verlieten zijn voeten onmiddellijk het grint, en gingen verder over den breeden grasband naast het pad, waar hij ook minder goed te zien zou zijn, onder de schaduw van de neerhangende, reusachtige palmbladeren.

Een oogenblikje later herkende hij de stemmen.

De eene was de met moeite gedempte, zware en booze stem van Mike Slogan, de andere was de schelle driftstem van Grace Harefield.

— Al weder twist! bromde Raffles voor zich heen. En ditmaal schijnt het ernst te zijn.

En eensklaps begon hij zijn schreden te verhaasten.

Want hij had duidelijk de vrouw hooren

roepen :

— Wat ? Je zult het toch niet wagen, jij bruut, mij te dwingen tot iets wat ik niet wil ?

— Dat zal ik wel degelijk, als je je blijft verzetten ! gromde de stem van den ex-bokser.

— Maar ik wil nog niet weg ! Ik vind het hier heerlijk ! Het klimaat is uitstekend voor mij, ik heb hier oude vrienden teruggevonden, en ik ben niet van plan, nu al naar Boston terug te keeren !

— Maar ik ben het van plan ! En je bent verplicht om mij te volgen ! En nu onmiddellijk ! Er vertrekt om twaalf uur een nachttrein naar Parijs, en dien nemen wij !

— Dien nemen wij niet !

— En ik zeg je, dat wij hem wel nemen ! Denk je dat ik het nog langer zal aanzien, hoe jij hier je geld wegsnijt aan die vervloekte speelbank ? Vandaag heb je weer 20.000 Francs verspeeld !

— Wat raakt jou dat ? Is het soms niet mijn eigen geld ?

— Om den dooden dood niet ! Daar heb ik toch ook nog iets over te zeggen ! Geloof je dat ik gek ben, en het lijdelijk zal aanzien, dat je je hier laat kaalplunderen, en je bovendien nog afgeeft met Greasers 1) die het natuurlijk op je juweelen voorzien hebben. Hoe krijgt men het ook in zijn hersens, om van vroeg tot laat met een fortuin aan juweelen aan zijn lichaam te loopen ? Ook nu ben je er weer mee behangen als een kerstboom met presentjes !

— En ik verbied je, zoo over en tegen mij te spreken, Mike Slogan, riep de vrouw, bijna weenend van drift. Ik ga niet met je mee — ik blijf hier, en ik doe wat ik wil !

— Je weigert dus met me mee naar Parijs terug te keeren ?

— Ik weiger ! Je hebt er het recht niet toe om mij te dwingen. Ik ben je slavin niet, al ben ik dat lang genoeg geweest, helaas.

— Je zult toegeven ! Ik heb het recht om te eischen dat jij mij volgt waarheen ik ga !

— Ik blijf hier ! Wat, zou je het durven wagen de hand op te heffen, tegen een zwakke onschuldige vrouw ? Dat maakt aan alles een einde ! Mike slogan, van nu af scheiden zich onze wegen ! Laat mijn pols los, jij bruut ! Moet ik soms gaan schreeuwen ?

— Dat zou ik maar laten, want dat geeft nog meer schandaal en niemand zou je toch op

1) Met dit scheldwoord duiden de Amerikanen van minder allooi de bewoners van Zuid-Amerikaansche republieken, maar vooral de Mexicanen aan, die de Zonen van Uncle Sam op hun beurt *Gringos* schelden.

deze eenzame plek hooren !

— Een vergissing, waarde heer ! Het is al gehoord !

De woorden werden zeer kalm maar met een heldere stem uitsgesproken, en Raffles trad wat men zou kunnen noemen de Arena binnen. een soort van open plek in het park, een rond grasveld van omstreeks tien meter in doorsnede, waaromheen een zestal banken geplaatst waren.

Op dit punt hoorde men duidelijk het klotsen van de golven tegen de rotsen.

Slogan had onwillekeurig op het hooren van de stem zijn greep was losser gemaakt, en Grace Harefield rukte haar hand los, wreef haar pols, en gehoor gevend aan den drang van de zwakke, die den sterke tot bescherming zoekt, snelde zij in de richting van den man, dien zij onmiddellijk herkende.

Zij had haar handtasch laten vallen, en Raffles raapte dien op, en gaf haar terug met een beleefde buiging en de woorden :

— U had dit laten vallen, madame !

Nu eerst scheen Slogan tot zich zelf te komen.

Zijn stem klonk dreigend, toen hij, den ongewenschten indringer van het hoofd tot de voeten opnemend, op grommenden toon zeide:

— Ik zou me liever met mijn eigen zaken bemoeien, mijnheer. Dit is een aangelegenheid tusschen mijn vrouw en mij, die ik heel goed alleen kan uitmaken !

— Maar toch zeker niet met Uw vuisten, mijnheer ? zeide Raffles rustig.

— Zooals mij dat goed dunk, mijnheer bemoeial ! hernam Slogan spottend. Gij moet weten dat ik niet gewend ben, raadgevingen van derden te aanvaarden, en zeker niet als ik hen nooit van te voren gezien heb.

— Dan zult gij ditmaal toch met die gewoonte moeten breken, mijnheer Slogan, zeide Raffles steeds even bedaard. Want op Uw beurt moet gij weten, dat ik nooit heb geduld, dat een man in mijn bijzijn een vrouw mishandelde of zelfs maar de hand naar haar ophief. Er bestaat toch nog altijd zoiets als ridderlijkheid !

Slogan liet een diep lachje hooren, dat uit zijn maag scheen op te borrelen, en zeide afgemeten zijn jas uittrekkend :

— Mijnheer, het spijt mij voor U maar ik zie dat ik gedwongen ben, andere middelen toe te passen.

— Je zult hem toch niet slaan, Mike ? vroeg de arme mevrouw Harefield bevend, en waarschijnlijk een bloedbad verwachtend. Doe het niet, Mike ! Als je rustig met mij medegaat, zullen wij nog eens over de zaak praten !

— Ik zal rustig naar het station met je gaan — maar eerst zal ik dezen onbeschaamden indringer op zijn plaats zetten! Want mijnheer blijft er immers bij, dat hij mij een lesje wil geven?

— Dat hoop ik tenminste! zeide Raffles op zijn vriendelijksten toon. U permitteert?

En op zijn beurt ontdeed hij zich van zijn overjas en sportcolbert, en hij legde de beide kledingstukken netjes opgevouwen op een van de banken.

Hij ontknoopte zijn manchetten en ontblootte zijn armen, en Slogan grinnikte bij het zien van het blanke vleesch met de zachte huid.

Hij zelf had de mouwen terug geslagen van het fijne zijden overhemd dat hij droeg, en toonde zijn gebruide, zware armen met de spieren als kabeltouwen er boven op liggend.

Inderdaad maakte hij een machtigen indruk, zooals hij daar stond, nog geheel en al de oude Battling Kiddie, de gevreesde bokser, die gedurende zijn korte maar roemrijke loopbaan nooit meer dan hoogstens drie of vier ronden noodig had, om zijn tegenstanders te vloeren.

Hij had ook zijn boord losgeknoopt, en zijn das uit den knoop getrokken. Zodoende kwam een gedeelte te zien van zijn behaarde borst.

En meer dan ooit deed hij nu denken aan een goed gedresseerde Gorilla, aangekleed voor een vertooning in den circus.

Intusschen stond Grace Harefield op korten afstand, wrong haar handen, en smeekte beurtelings beide mannen, „om toch kalm te zijn.”

— Maar lieve mevrouw, ik verzeker u dat ik volkomen kalm ben, zeide Raffles glimlachend. Het is een kwestie van eenige seconden, denk ik. Een van ons beiden zal dan op den grond liggen, en de ander — het moet wel gezegd worden — zal waarschijnlijk met U wegwandelen.

— En ik geloof dat ik dat zal zijn! loeide Mike Slogan. Waar wachten we op?

— Maar doe dan ook tenminste Uw boord af, net als hij! Jammerde Grace.

Het klonk zoo grappig onder deze omstandigheden, alsof het den uitslag van het gevecht zou kunnen wijzigen, dat Raffles ondanks zichzelf in een luid gelach uitbarstte. Hij lachte zelden, John Raffles, maar als hij het deed, dan was het gul en van harte.

Het klonk ver door het donkere park, en het maakte de stemming van Slogan er niet beter op.

— We zullen je dat lachen wel verleen, jongeman, gromde hij. En je zult aanstonds

bemerken, dat ik mij niet ongestraft laat tarten, al heb ik dan ook een jaar geleden voor het laatst mijn voeten in den ring gehad. Vooruit!

Raffles gaf aanstonds aan de ruwe uitnoodiging gehoor.

Voor een kort oogenblik was de maan vrij van wolken, zoodat de tegenstanders elkander tamelijk goed konden zien, al was het hier dan zeker niet zoo daghelder als onder den bijna verblindenden gloed van het electriche licht boven den boksring.

Slogan stormde dadelijk als een dolle stier op zijn tegenstander toe, met de blijkbare bedoeling, hem met den derden of vierden slag neer te beuken met zijn geduchte linker vuist, die altijd het meest gevreesd was geweest.

Tot zijn verwondering, en ook een weinig tot zijn ontsteltenis bemerkte hij, dat hij niet door de dekking van zijn tegenstander heen kwam.

Het was alsof zijn vuisten tegen staal botsten. Hij probeerde het met zijn geduchten, zeer harden, linker-opstoot, maar hij ontmoette op zijn weg naar de kaak van zijn tegenstander een benedenarm die zoo hard was als de rots, en hij kreeg onmiddellijk voor zijn onbesuisdheid een pijnlijke afstraffing in den vorm van een slag, die hem op het midden van den neus trof, en van dit lichaamsdeel op het eigen oogenblik een soort fonteintje maakte, dat bloed spoot.

Dit prikkelde zijn woede, maar hij was toch nog niet zoo door het dolle heen, of hij begreep dat hij van tactiek zou moeten veranderen.

Aanstonds zocht hij het nu in de *clinch*. Maar Raffles had dit verwacht. Hij herinnerde zich zeer goed dat het lijf aan lijf vechten steeds de meest gevreesde strijdwijze van Battling Kiddie was geweest, zoolang als hij bokshandschoenen had gedragen.

Als de reus zijn tegenstander eenmaal tot op een kwart el afstand genaderd was, en hij zag kans een paar malen zijn verschrikkelijke linker vuist met korte droge stooten tusschen diens ribben te plaatsen, even onder het hart en ter hoogte van van het maagkuiltje ongeveer, dan moest hij al bijzonder goed kunnen „innemen” om het te boven te komen!

Het was een van de befaamde stooten, die Battling Kiddie steeds had toegepast — als hij er maar de gelegenheid toe kreeg.

Maar Raffles was zoo verstandig, hem die gelegenheid niet te bieden. Hij hield Slogan op een behoorlijken afstand, door bliksemsnelle, zeer gevaarlijke uitvallen naar het hoofd, waarvan er een den rechter wenkbrauw van den

voormaligen bokser openhaalde.

En geduldig, maar met de grootste voorzichtigheid, wachtte hij op den tweeden truceestoot van Slogan. Hij wist dat het een hooge slag was, na een zeer snelle schijnbeweging, en die altijd van rechts kwam, na een langdurige bedreiging met den linker vuist, om den tegenstander daardoor in slaap te sussen als het ware.

De stoot werd toegebracht van terzijde, rechts van den schouder uit echter, en nadat Mike zeer snel een stap terzijde had gedaan, daarbij een weinig draaiend om zijn as. De stoot kwam aan in de kromming van de kaak met zooveel kracht, dat de tegenstander er een weinig door verdoofd werd. En hij kreeg niet den tijd om zich te herstellen, want snel volgde een stoot met de linker hand op de goede plek — het punt van de kin.

Raffles behoefde niet lang te wachten.

Mike schermutselde wat, deed schijnstooten links, stapte terzijde, en zijn schijnbare doellooze rechter vuist schoot uit als de kop van een giftslang die toebijt.

Hij sloeg in de lucht.

Zonder zijn koelbloedigheid een oogenblik te verliezen had Raffles gedoken. Het ging zoo

vlug dat het bijna niet te zien was. Door zijn eigen vaart meegesleept wist Slogan zijn evenwicht niet spoedig genoeg te herkrijgen en het werd hem noodlottig.

Zijn dekking links zakte op gevaarlijke wijze, Raffles zag de opening, en met het geweld en de zwaarte van een stormram trof zijn vuist den voormaligen kampioen in de maagkuil.

Slogan liet een soort van hikken hooren, bracht onwillekeurig zijn rechter vuist naar de getroffen plek, en iets dommers had hij niet kunnen doen, want een onderdeel van een seconde later had hij geen besef meer, van de wereld, niet van de maan, die weer achter een wolk te voorschijn gluurde, ook niet van zijn echtgenoot, die een schreeuw gaf, waarvan het moeilijk viel uit te maken, wat het beteekende, maar die in geen geval een kreet van smart was, en hij lag ergens aan den voet van een kreupelboschje, en gedroeg zich volkomen als een kind, dat juist te bed gebracht en rustig sluimert.

Een donkerroode vlek op zijn kin zou den deskudige aanstonds verklaard hebben, hoe dit alles zoo kwam.

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor, en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK IV.

DE OVERVAL.

Raffles, wiens ademhaling nauwelijks sneller ging dan anders, sloeg rustig zijn mouwen weer neer, en knoopte zijn manchetten dicht terwijl mevrouw Slogan op hem toekwam met gevouwen handen en een gevaarlijke glans in haar fraai beschilderde oogen.

Zij riep uit volle borst, als de hoofdpersoon in een ouderwetsche draak:

— O, mijn held, mijn dappere beschermer!

— Kalmte, mevrouw! maande Raffles haar aan, haar zachtjes van zich afduwende, want zij maakte in vollen ernst aanstalten, hem om den hals te vliegen.

— Is hij dood? informeerde mevrouw Slogan op een toon, die maar al te duidelĳkaan het licht bracht, dat het weduweschap voor haar geen verschrikkingen had.

— Ik betwijfel het, mevrouw. Hij slaapt alleen maar een weinig.

— Maar hij bloedde zoo erg!

— Dat komt bij zulke ontmoetingen meer voor, mevrouw! antwoordde Raffles, zijn tweede manchet dichtknoopend. Het heeft niets te beduiden. Het was zijn neus maar. Ik hoop dat gij mij niet al te zeer zult verwenschen, omdat ik hem heb moeten afstraffen.

— Ik denk er niet aan, mijnheer! Integendeel, had ik bijna gezegd. Nog geen jaar geleden zoude ik er U om verscheurd hebben — thans kan het mij niet meer schelen. Ik had voor hem door het vuur willen gaan, toen ik hem pas leerde kennen, maar mijn liefde is gedoofd, als — als als — —

— Als een doove kool in een vuurtest! vulde Raffles op hoffelijke wijze en behulpzaam den zin aan.

Het was duidelĳk dat mevrouw Slogan een minder vulgair beeld had willen gebruiken, want zij zocht nog altijd naar een meer gepaste vergelijking, toen plotseling het tooneel weder geheel veranderde.

Want voor het tweetal nog goed beseftte wat er eigenlĳk geschiedde, zagen zij zich omringd door een zestal kerels, sommigen ge-

maskerd, maar allen gewapend, en goed gewapend ook.

Twee hunner hadden messen, waarvan de klingen schitterden in het maanlicht, de anderen waren gewapend met brownings.

Een man die de aanvoerder scheen te zijn, en die een pleister had dwars over de wang, van oog tot mondhoek, kwam naar voren, drukte Raffles zijn wapen tusschen de ribben, en zei op gedempten toon, en met een eigenaardige spot:

— Het spijt mij dat ik den man moet lastig vallen, die mij gewroken heeft op het beest dat daar ligt, maar dat zijn nu eenmaal de schaduwzĳden van het beroep.

— Pablo! kreet mevrouw Slogan, wit van ontsteltenis en afschuw. Mijn Pablo! Ben jij een struikroover?

— Gewoonlĳk niet, madame, als ik de zaken wat rustiger kan aanvatten. Ik had U dat willen toonen, maar ik kreeg er de gelegenheid niet toe — door dien schoft daarginds.

— Dus — o hemeltje, is er niemand die vlugzout bij zich heeft — dus je hebt mij het hof gemaakt — je hebt mij mee uit lunchen genomen — je hebt mij lonkjes gegeven en mij gewaagde complimentjes gemaakt, alleen maar omdat — — —

— Wat had je eigenlĳk gedacht — dat je de Venus van Milo bent? vroeg de Chileen onbeschoft. Geloof je dat ik mijn tijd niet beter kan besteden? Inez is er niet veel tijd te verliezen — de boot wacht — maak jij den rommel eens vlug los! En ga niet schreeuwen, liefje, want ik versta geen grappen. Jongens, houdt dit heerschap in bedwang, en aarzel niet, van je wapens gebruik te maken. Wie hij is weet ik niet, en het kan mij ook niet schelen, maar ik zal niet toestaan dat hij het ons lastig maakt, al heeft hij dat nijlpaard neergebokst.

Een van de mannen trad naar voren — maar het bleek alleen naar de kleederen een man te zijn. Het was 'n nog zeer jonge vrouw met 'n donker uiterlĳk en gitzwarte oogen, het kort

gekrulde haar onder een sportpet weggestopt, en gekleed in een soort van overall zooals de Amerikaansche werklieden ze veel dragen.

Met een snelheid die op veel oefening wees, begon zij de haakjes en de slotjes los te maken, die de sieraden van de rampzalige mevrouw Slogan op hun plaats hielden.

De arme vrouw was krijtwit geworden, half van vernedering, half van woede, en de blikken die zij Pablo toewierp zouden hem zeker gedood hebben, als het evenveel messen waren geweest.

Zij was een zeer ijdele en zelfbewuste vrouw, en het denkbeeld was haar onverdragelijk, dat men haar het hof had kunnen maken om zulk een afschuwelijk motief.

Pablo echter trok zich van die blikken al heel weinig aan, en zag toe bij het berooven van zijn slachtoffer.

Terwijl Raffles nog altijd omringd was door een drietal mannen en even zooveel brownings richtte de Chileen de vraag tot hem :

— Mijnheer ziet er uit als een rijk toerist — mij dunkt dat mijnheer wel een goed doorspekte portefeuille bij zich moet hebben? Jack, daar ligt zijn jas. Doorzoek de zakken eens!

Raffles was een moedig man, maar hij was tevens een man van helder inzicht, die een dwaasheden beging. Als men in het maagkuiltje, links en rechts een browningloop voelt drukken, op een eenzame donkere plek, en men is zelf zonder wapen, omdat het in den zak zit van een kleedingstuk, dat men heeft afgelegd, dan begaat men niet de dwaasheid, tegenstand te willen bieden.

Misschien zouden die kerels in het hartje van Monte Carlo niet hebben durven schieten? Hier zouden zij het zeker doen!

Een strandtrap was niet ver weg, wandelaars waren er niet meer, en zij zouden in een oogwenk uit de voeten kunnen zijn.

En zoo moest Raffles het lijdelijk aanzien, dat de met Jack toegesproken kerel zijn mes tusschen zijn tanden nam, om zijn handen vrij te hebben en kalm het sportcolbert begon te doorzoeken. Hij haalde uit een zak de kleine browning, en uit de met een knoop gesloten binnenzak de portefeuille van marokijnleder, waarin zich eenige Engelsche bankiljetten van vijftig pond en Fransche van duizend francs bevonden. Bij elkaar bijna zeven honderd pond Sterling.

De man noemde het bedrag en Pablo bromde :

— Beter een half ei dan een leege dop. maar ik had beter van U verwacht mijnheer! Ook hier vrees ik dat de schijn bedriegt!

— Mijnheer, ik weet dat U de overhand heeft, met Uw vier brownings en de twee dolken, maar dat geeft U toch niet het recht om onbeleefd te zijn, zeide Raffles met voorgewende verontwaardiging — en om tijd te winnen.

Want hij bedacht dat aanstonds Brand moest komen opdagen, en als die het wat handig aanlegde, zouden de rollen misschien wel weer omgewisseld kunnen worden.

Nadat Jack de portefeuille in zijn zak had gestopt ging hij ook de jas van Slogan opzoeken, die langzaam weer bijkwam toen hij plotseling wankelde het kleedingstuk liet vallen, en voorover viel met zijn gelaat in het gras en onbegrijpelijk bleef liggen.

Er had een zacht fluitend geluid geklonken, iets als het scheuren van zijde op verren afstand, maar geen schot.

Pablo keek verwilderd rond, en poogde de duisternis met zijn blikken te doorboren, en hij siste :

— Vervloekt! Een windpistool! Wat heeft dat te beteekenen? Inez ben je klaar?

— Ik heb hier alles!

— Vlug dan wat! Bij alle duivels — daar gaat er weer een!

Inderdaad viel een van de mannen om, alsof hij een kegel was, door den bal geraakt, zonder een kreet te slaken en zoo stijf als een plank.

Een soort van paniek maakte zich van de kerels meester.

— Naar de boot! bromde er een. Wie is de duivel die ons hier neerschiet als musschen? Soms een vriend van jou, mijnheer de bokser?

Raffles haalde de schouders op. Hij had willen glimlachen, maar hij wist wel dat dit onmiddellijk het overhalen van een trekker tengevolge kon hebben.

— Ja, naar de boot! fluisterde Pablo. Ik had met dien kerel daar willen afrekenen — maar uitstel is nog geen afstel, in dit geval! Houfdt hem tot het laatste met je brownings in bedwang, jongens!

Pablo mocht dan de leider zijn — bij deze gelegenheid gaf hij het voorbeeld om zoo hard mogelijk weg te loopen, met de vrouw aan zijn zijde, die onder het loopen vlug de buit in een kleine handtasch propte.

Ruggelings gingen de drie kerels met de brownings achter uit, totdat zij in het kreupelhout verdwenen.

Op hetzelfde oogenblik begon mevrouw Slogan luid te gillen, voor Raffles haar de hand op den mond had kunnen leggen.

Zwijg toch! beval hij norsch. Wilt gij ons

revolverschot, dat een van de vluchtende bandieten in zijn woede op de schreeuwende vrouw had afgevuurd zonder haar te raken.

— Komaan, nu is de comédie compleet! riep Raffles woedend. Binnen tien minuten is de geheele legermacht van het Vorstendom hier aanwezig, de generaal, de colonel, de kapitein met zijn luitenants en de 36 soldaten!

Op dat oogenblik werden de struiken terzijde geschoven, en Brand trad te voorschijn, zeer ongerust.

— Ik zal maar niet vragen wat het beteekent Edward, begon hij fluisterend:

de politie van heel Monaco op ons dak sturen?

Het antwoord kwam in den vorm van een

— En daar doe je heel verstandig aan! Daarvoor is de tijd te kostbaar! Vlug, hen achterna! Zij hebben haar juweelen — en mijn portefeuille, en ik weet nog iet wat het ergste is! Mevrouw, tot het genoegen U weder te zien. Doe de groeten aan Uw man, en als ge mijn raad wilt opvolgen — verzoen u dan met hem! Er zijn al te veel echtscheidingen in Uw land. Vooruit, Charles!

En voor de van schrik verstijfde mevrouw Slogan een woord had kunnen uitbrengen, waren de twee vrienden op hun beurt in het kreupelhout verdwenen, in de richting van de zee.

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK V.

DE JACHT.

Terwijl de twee mannen voortsnelen, nu eens langs een smal pad, dan weer dwars door het bosch heen, dat dicht aan de zee grensde, wisselden zij enkele woorden.

— Hoor je hen nog? begon Brand.

— Daar recht voor ons!

— Het spijt mij dat ik niet meer kon doen — zij liepen te vlug weg!

— Jij hebt mij prachtig geholpen, Brand en buitengewoon vaardig je windpistool gebruikt! Die twee kerels zijn een halven dag lang versuft!

— Wat is er eigenlijk gebeurd?

— Ruzie gekregen met dien brutoot van een Mike Slogan! Hij maakte hier ruzie met zijn vrouw en hief de hand naar haar op!

— Hoor je hen nog altijd?

— Neen, nu hoor ik niets meer! Waar is Henderson?

— Bij de duikboot! Zouden wij deze zaak niet opgeven, Edward?

— Nooit! Wat denk je, dat ik die schurken mijn portefeuille laat houden — met een paar heel kostbare papiertjes erin, passen, politiekaarten, identiteitsbewijzen en zoo meer? Die zijn veel meer waard dan het beetje geld dat er in zit, en dan de juweelen van die dwaze vrouw!

— Maar ze zijn weg — onvindbaar!

— Neen! ik geloof dat ik weer iets hoor kraken — takken of planken! Het is nu recht voor ons uit!

— Daar is een kleine houten trap die naar het strand voert!

— Je hebt gelijk — naar een kleine kreek, waar over dag de badgasten naar garnalen en krabbetjes hengelen — en soms ook naar elkaar. Misschien ligt daar hun boot! Nog wat vlugger Brand!

Zij gingen weer vooruit, en bereikten een oogenblik daarna den uitersten rand van het park.

Een vrij breede grintweg voerde naar de

houten, smalle trap, die tamelijk steil langs de rotshelling naar omlaag liep.

In bukkende houding, om niet tegen de lucht af te steken, snelden zij voort, totdat zij zich plat neerwierpen, en zoo voortkropen tot aan den rand van de klip.

Toen zij nu voorzichtig het hoofd ophieven konden zij de kreek overzien.

Op eenigen afstand van den rechter oever lag een grijs geschilderde motorboot van slanken vorm, een zoogenaamd kruisersmodel, met een vrij groote kajuit in het midden, een gangboord te weerszijden, een voorplecht, en een achterdek.

Het was een boot die gemakkelijk twintig personen kon vervoeren, en die bijkbaar zeer snel was, te oordeelen naar haar lijnen.

Van den oever naar de boot was een plank gelegd, en daaroverheen liepen juist op dat oogenblik heel kleine figuurtjes zoo snel zij maar konden.

Het leek wel een prentje uit een fabelboek voor kinderen — kleine, zwarte dwergjes in feeënland.

Er moesten echter meer dieven aan boord zijn geweest, want Raffles telde zeven man in het geheel.

Het was zoover af, dat er geen sprake van kon zijn, de boot nog bijtijds in te halen. Want reeds was de laatste man aan boord, en de plank werd ingetrokken.

Een wit schuim vertoonde zich daar waar de schroef moest wentelen, en het zachte geronk van een krachtigen motor klonk door de nachtelijke stilte.

Het was de eenige boot die daar in de kleine kreek gelegen had, en het was een waagstuk ook, want die kom liep bij laag water bijna geheel droog. Daarom juist was het zulk een geliefkoosde verblijfplaats voor de amateurkrabbenvisschers.

— Naar de duikboot Brand! beval Raffles kortaf. Ik wil tot iederen prijs dien grijzen

kruiser inhalen. Het is te dwaas dat ik mij door een kerel als Pablo Canidez zou laten overtroeven!

Brand dacht zelfs niet aan een tegenwerping. Hij begeep volkomen den gemoedstoestand van Raffles, en hij wist dat ieder verzet op zulk een oogenblik nutteloos zou zijn.

Zoo vlug zij maar konden snelden zij over den grintweg verder, tot waar die ophield, en zij over den naakten rots verder moesten gaan.

Dit duurde evenwel slechts kort, want de klip hield plotseling op, en daalde vrij steil af naar een soort van dwarsdal, een valei, waarin het zeewater bij vloed tot op verren afstand kon doordringen.

Zij begonnen vlug naar beneden te klouteren, en het was een geluk, dat de maan op dat oogenblik niet door wolken bedekt was, want het was een tamelijk gevaarlijk werkje.

Vijf minuten later echter bereikten zij den smallen oever van den inham, totdat plotseling een reusachtig figuur voor hen opdook, die op militaire wijze barsch vroeg:

— Wer da?

— Goed vriend James! antwoordde Raffles lachend. Onmiddellijk naar de boot, en zonder een oogenblik te verliezen, want anders zou het te laat zijn!

Zonder nog een woord te wisselen volgden de drie mannen nu het smalle steenige pad dat zeewaarts voerde, totdat de stille watervlakte zich voor hen uitstreekte.

Nog altijd was het verstikkend warm, en het kon niet anders of een heftig onweder was op komst.

Nu echter washet blad stil, en de zee rimpelde zelfs niet.

Raffles zocht met zijn scherpe oogen het waternvlak af, en heel in de verte meende hij een wit streepje te kunnen onderscheiden — misschien kielzog van de snelvarende, grijze motorboot!

De drie mannen liepen voort onder een geweldig rotsblok door, dat als een ontzaglijk groot balkon over de zee hing, en bereikte zoo een diepe grot, waarin het zeewater meer dan twee en een halve meter hoog stond, met de hand steun zoekend aan den wand liepen zij voort over een zeer smal pad tot dat Brand bijna gestruikeld was over de stalen loopplank die naar den ingangstoren van een kleine duikboot voerde die daar roerloos en geheel onzichtbaar te wachten scheen.

Bij het licht zwakke van Brands Zaklantaarn

gingen allen haastig over de loopplank van staal, die daarna werd ingehaald.

Een oogenblik later grondden de machtige machines, en langzaam voor de „Sperwer” het hol uit en koerste de zee tegemoet, die daar stil als een spiegel geheimzinnig te blinken lag onder het schijnsel van de maan, waarlangs nu herhaaldelijk dreigende wolken gleden.

Raffles hield de oogen gevestigd op het kleine, ronde kijkglas, vlak voor hem, de handen om het wiel van de stuurinrichting geklemd, maar hij kon volstrekt geen schip zien, van welken aard dan ook.

Met zijn krachtige stem riep hij Brand bij zich en zei:

— Neem het stuur over, Brand. Hoogstwaarschijnlijk zullen zij trachten, een kleine, Italiaansche haven te bereiken. Ik zal den nachtkijker nemen, en eens gaan zien, op het dek, of die mij niets onthult.

Brand trad in zijn plaats, en Raffles opende het smalle deurtje naar de voorkajuit, die nauwelijks drie meter lang was, en niet veel meer dan anderhalve meter breed, toen hij als aan den grond genageld bleef staan.

Op de smalle rustbank had een gedaante gezeten, die nu eensklaps opsprong, en met uitgestrekte armen op hem toesnelde onder den kreet:

— Mijn redder! Heb erbarmen met mij! Stuur mij niet weer terug naar dien ellendeling, die mij wil slaan! Ontferm U over mij!

Het was mevrouw Slogan!

Het kwam maar heel weinig voor dat Raffles inderdaad over het een of andere verbaasd was.

Maar deze zonderlinge, magere Amerikaanse kon voortaan prat gaan op de onbestreden eer, een der grootste avonturiers van alle tijden niet alleen verbaasd, maar zelfs verstomd te hebben doen staan.

— Hoe komt U hier? vroeg hij, niet zeer hoffelijk, en volkomen het gebaar van de smeekende armen negeerend.

— Ik ben U nageslopen! Ik durfde niet bij Mike blijven.

— Wilt U zeggen dat U langs de steile rots ons is nageklauterd, op gevaar af, Uw hals te breken?

— Ik moest wel — ik kon niet anders! Toen ben ik over de plank geloopt, zonder dat iemand van U mij zag, ik heb mij zoo klein mogelijk gemaakt, en daar het licht nog niet brandde, kon ik ongemerkt in de kajuit komen. Is U heel erg boos op mij?

Raffles liet met een zonderlingen glimlach op de lippen zijn blikken glijden langs de wonderlijke geeaante van de schatrijke Amerikaanse.

Hoe kon men eigenlijk boos zijn op dit dwaze schepsel?

Zij droeg een avondcostuum, maar haar goudlederen schoentjes, en haar zijden kousen, die de dunne beenen omsloten, waren drijfnat, daar zij door het water had moeten waden.

Heur haar zat verward, zij had een schram over een van haar wangen, en bij dat alles keek zij zoo smachtend als een bakvisch in een Amerikaansche film, die verliefd is op een cowboy.

— U moet andere kousen aantrekken! zeide Raffles nuchter.

U zult kou vatten in die drijfnatte dingen.

— Dus U stuurt mij niet weg? U zet mij niet dadelijk aan land vroeg mevrouw Slogan gretig.

Eerlijk gezegd was ik dat van plan, antwoordde Raffles tamelijk kortaf. Dit vaartuig is zeer klein, en daarenboven — wij gaan jacht maken, mijn vrienden en ik. Ik moet die bandieten inhalen, die mij mijn portefeuille hebben onstolen — en Uw kostelijke juweelen!

— O, wilt U mij mijn kostbaarheden terug bezorgen? riep mevrouw Slogan verheugd, en weer maakten haar stakerige armen een verdachte beweging naar zijn hals.

Raffles deed een stap achteruit, en ontweek de vraag en tegelijkertijd het gebaar.

— Laten wij niet op de toekomst vooruitloopen Mevrouw! zeide hij. Het is best mogelijk, dat zij ons ontsnappen. Ik weet zelfs niet welke richting zij zijn ingeslagen.

Raffles had zijn nachtkijker gegrepen, die aan den riem aan een haak hing, maakte een stomme buiging voor zijn onvrijwillige gast, en keek Brand dien hij voorbijging, en die natuurlijk niets gemist had van het korte onderhoud, daar het deurtje was blijven open staan, naar het stalen laddertje dat naar het luik voerde, en zoo naar het dek.

Het bleek Raffles al zeer spoedig dat het met de kalmte van de zee gedaan was. Er stonden korte, nijdige golven, die met harde slagen tegen de stalen huid van de duikboot klotsten, en over het gedeeltelijk ondergedompelde dek stroomden.

Van de maan was niets meer te zien, en het woei zeer hard. Dikke regendroppels begonnen te vallen, en als bij tooverslag was de temperatuur op zijn minst twintig graden gedaald.

Raffles begreep dat hij hier te doen had met

een van die Mistrals, die in de buurt van Marseille zoo geducht kunnen spoken, en zelfs de grootste schepen noodzaken, ten spoedigste een veilige haven op te zoeken.

Het was pikdonker geworden, en alleen in de onmiddellijke omgeving van de boot lichtte de zee zwakjes.

Raffles bracht zijn kijker voor het oog, en onderzocht den horizon.

Hij ontwaarde een paar visschersschuiten, die voor den wind wegvluchtten, en beschutting gingen zoeken in de dichtstbijzijnde haven.

Den groot vrachtschip, zeker op weg naar Marseille, begon reeds nu op zonderlinge wijze te dansen op de korte golven. Aanstonds zou het nog heel wat erger worden, wist Raffles.

Dan zag hij ook nog een witte motorboot, die als een renpaard over de golven snelde, en die wel haast zou mogen maken, om tijdig binnen te zijn, voor de bui in alle hevigheid losbarstte.

Maar van de grijze motorboot was niets te bespeuren.

— Het zoeklicht James! beval Raffles kortaf.

Henderson kwam onmiddellijk aandragen met een koperen schijnwerper, draaibaar gemonteerd op een zwaren, stevigen voet, en voorzien van een lang snoer.

Het toestel werd op het gedeelte van het dek geplaatst wat nog droog was, het werd ingeschakeld, en onmiddellijk schoot een fel straal licht suizend uit de koperen lamp, en verlichtte het water tot op een afstand van bijna vijf kilometer.

Langzaam deed Raffles de lamp zwenken, en de lichtbundel beschreef een reusachtigen cirkel over het steeds feller kokende water.

Reeds had het licht meer dan 180 graden van den cirkelboog beschreven, en nog had Raffles niets ontdekt, turende door zijn nachtkijker, toen hij plotseling de lamp deed stil staan. Heel in de verte, nauwelijks zichtbaar, en bijna pal achter de „Sperwer” was eengrijs stipje zichtbaar, met een ijl wit streepje er achter!

Onmiddellijk riep Raffles naar beneden, boven het gebulder van den wind uit:

— Wendt het roer, Brand! Zij hebben koers gezet naar het Zuiden! Ik had ook dadeijk moeten begrijpen dat zij het niet zuden durven wagen, met hun buit een Fransche haven op te zoeken.

De duikboot beschreef een groote cirkel, en toen het licht nu recht vooruit scheen, over den spitsen voorsteeven heen, toen was het kleine

grijze ding vrij duidelijk zichtbaar met behulp van den kijker.

Het was duidelijk dat de bandieten de beschikking hadden over een zeer snelle boot. Even duidelijk echter was het, dat zij het onmogelijk lang zouden kunnen volhouden tegen den storm, die binnen het uur met volle kracht zou opsteken, en met die kleine boot zou spelen alsof het een kaatstbal was.

Raffles keek nog even vooruit, toen nog eens naar de lucht, en daalde toen langs het steile trapje weer af, het nu gedoofde zoeklicht met zich meenemend.

Het eerste wat hij tegen Brand zeide was :

— Ik zou durven wedden dat zij een haven op Corsica gaan opzoeken ! Zij moeten begrijpen dat zij gevaar voor hun leven loopen als zij bij den nacht, die nu komt, op zee blijven. Het zal gaan spoken, of ik weet niet meer wat een Mistral is ! En dit is nog wel de gevaarlijkste plek van de geheele Middellandsche Zee — deze trechter, deze bocht tusschen Corsica en een Golf van Genua ! James, laat haar nog iets zakken ! Wij zullen het luik sluiten. En ols het soms nog erger mocht worden, dan zullen wij geheel onder de oppervlakte varen !

Een luide schreeuw weerklonk op deze woorden.

Mevrouw Slogan was in het smalle deurtje verschenen, en keek met verschrikte oogen en een bleek gelaat naar Raffles, die zich juist weder ontdeed van de jas van geolied linnen, die hij dadelijk bij het aan boord komen had aangetrokken.

— Wat zegt gij daar ? vroeg zij toonloos. Onder de oppervlakte varen ? Is dit — is dit een duikboot ?

— Wat had gij dan eigenlijk gedacht mevrouw, dat ge U aan boord van een plezierjacht bevond ? vroeg Raffles sarcastisch. Ik hoop toch niet dat U bezwaren heeft tegen mijn voornemen ?

— Maar dat heb ik zeker wel ! riep Mevrouw Slogan heftig. Ik ben doodsbang ! Ik wil niet dat gij de boot laat zakken !

— Pardon mevrouw, maar ik ben kapitein aan boord van mijn eigen schip, en ik zal doen, wat ik het beste acht, hernam Raffles koeltjes. De golven worden zoo hoog dat zij in het luik zouden slaan en dat gevaar mag ik niet loopen. Evenmin zou ik het op prijs stellen, als een of ander vrachtschip in dezen stikdonkeren nacht over mij heenvoer.

— Maar ik protesteer ! gilte mevrouw Slogan.

Ik protesteer als vrije Amerikaansche vrouw ! Breng mij dan weer aan land !

— Het spijt mij, madame, maar gij slaakt dezen wensch te laat ! zeide Raffles met ijzige beleefdheid. Ik laat die bandieten niet straffeloos ontkomen !

— Maar ik geef niets om mijn juweelen ! Ik doe er afstand van, ik geef ze gaarne prijs ! hield mevrouw Slogan koppig vol. Alles liever dan met dit afschuwelijke stalen ding onder de zee te moeten varen ! Het denkbeeld doet mij huiveren.

— Ik kan u verzekeren, mevrouw, dat gij niets te vreezen hebt, en ook, dat Uw jammerklachten mij niet van mijn voornemen zullen afbrengen. Gij zegt dat gij gaarne afstand wilt doen van Uw juweelen — maar ik denk daar anders over. Overigens, als ik U nu terug zou moeten brengen, dan zou ik dat toch onder water moeten doen, want de golfslag is te heftig dan dat ik aan de oppervlakte zou durven varen.

— Dan zal ik mij beklagen bij den Consul, bij den Gezant van mijn dierbaar vaderland, mijnheer ! riep Mevrouw Slogan half ziek van angst uit, maar bovenal dol van woede, omdat een man aan de bevelen durfde weerstreven van een geboren en getogen Amerikaansche, een 100 procent Amerikaansche, die zoo rijk was dat zij zelve nauwelijks den omvang van haar rijkdom kende. In haar doodsangst vergat zij dat diezelfde man haar beschermd had nauwelijks een uur geleden. Dat hij haar niet had uitgenoodigd, en aan boord te komen, dat zij hem haar gezelschap had opgedrongen, en dat hij moest waken over vier menschen.

— James, geef mevrouw een paar warme, wollen kousen en zoek een paar gummilaarzen voor haar op, ging Raffles rustig voort. Zij zal koude vatten, als zij zoo blijft rondloopen in die drijfmatte spullen.

— Ik wil geen kousen — ik wil geen gummilaarzen — ik wil alleen weer naar land ! raasde mevrouw Slogan.

Raffles deed een paar stappen op haar toe, keek haar recht in de oogen, en zeide :

— Mevrouw, ik verzoek U te bedenken dat zijfs een man als ik zijn geduld wel eens kan verliezen, en de hoffelijkheid kan prijs geven, die hij aan het zwakke geslacht verschuldigd is — hoewel het sedert eenige jaren niet zoo heel erg zwak meer genoemd kan worden. Ik heb U niet verzocht hier aan boord te komen, en ik zeg U nog eens, dat ik die bandieten wil inhalen. Dit is mijn schip, en ik ben verant-

woordelijk voor het leven van de opvarenden, evengoed als de kapitein van de grootste mailboot dat is. Als gij U niet rustig onderwerpt aan mijn bevelen, dan zal ik genoodzaakt zijn, U op te sluiten!

— Mij opsluiten? herhaalde mevrouw Slogan, bijna stikkend Zoudt gij het wagen, een Amerikaansche vrouw van haar vrijheid te berooven?

— Zonder mij een oogenblik te bedenken, mevrouw! Veiligheid boven al is immers een spreuk, die uit Amerika tot ons is gekomen! Ik zou mij daarom maar schikken, als ik U was, en drooge kousen aantrekken! Nogmaals — deze duikboot is volkomen betrouwbaar, en het is boven heel wat gevaarlijker dan beneden, zooals de storm nu raast.

Raffles had een blik terzijde geworpen, op den dieptemeter, en vervolgde glimlachend:

— Trouwens — sedert vijf minuten varen wij reeds op een diepte van drie meter onder den waterspiegel. Heeft U er soms iets van gemerkt?

Bleek en stom liet de arme vrouw zich op de smalle rustbank neervallen.

Zij zag wel in dat het nutteloos was, tegen dezen man te praten die zich gedroeg als een slavenhandelaar, als een despoot, als een Sheik! In haar hart voelde zij eigenlijk nog de grootste bewondering voor hem. Hij was knap, hij was stoutmoedig, bovenal was hij romantisch!

Het was alleen haar groote angst, die haar geheel buiten haar zelf had gebracht.

Na een minuut of tien zeide zij met een zwak stemmetje:

— Doe de deur dicht!

— De deur dicht? herhaalde Raffles verwonderd.

— Ik ga mijn kousen uittrekken!

Raffles wendde zich om teneinde een glimlach te verbergen, en riep met stentorstem tegen Henderson, die bezig was met de machines:

— De kousen en de waterlaarzen voor mevrouw Slogan!

Uit de kleine bergruimte waar allerlei voorwerpen werden bewaard, haalde Henderson een paar lange, stevige, wollen kousen, en een paar van die gummiknielaarzen, zooals visschers ze wel dragen, die staande in een snelvlietende maar ondiepe stroom naar zalm of elft hengelen.

Raffles nam ze van hem over, plaatste ze met een buiging voor de Amerikaansche, die weer stom en stijf terneder zat, trok zich terug en sloot de deur.

Brand had intusschen de snelheid van de „Sperwer” zoo hoog mogelijk opgevoerd, na de periscoop te hebben omhoog gedraaid.

Er kon nu niet langer aan worden getwijfeld of de bandieten zochten een haven op Corsica op, of, wat nog waarschijnlijker was, een van de talrijke krekken of inhammen, die het geboorteland van Bonaparte rijk is, teneinde daar gunstiger weder af te wachten, dat waarschijnlijk spoedig zou intreden, want de Mistralen zijn meestal even kort, als zij hevig zijn.

Het duurde echter een half uur, voor Brand door het kijkglas de grijze motorboot in het oog kreeg.

Zij kampte blijkbaar met moeite tegen de steeds hooger wordende golven, maar zij hield zich tot dusver kranig.

Als zij het nog een half uur zoo kon volhouden, dan zou zij zeker een veilige ligplaats kunnen bereien.

Ware de zee volkomen glad geweest, dan zou het nog te bezien zijn, of de onder water varende „Sperwer” de grijze boot wel had kunnen inhalen die zeker dertig knopen per uur liep. Zooals het nu echter was, woude duikboot iedere minuut een weinig op de zwaar stappende motorboot.

Ongeveer een kwartier later ging de kleine deur weer open, en plechtig klonk de stem van mevrouw Slogan:

— Ik kom U zeggen, mijnheer, dat ik mij, hoewel onder protest, aan Uwe bevelen zal onderwerpen — mij voorbehoudende, later mijn beklag te doen bij onzen Gezant.

Daar ergens bij de machines klonk een gesmoord gelach, hetwelk Raffles met een strenge blik onderdrukte.

Mevrouw Slogan zag er inderdaad ook zeer grappig uit in haar zijden avondtoiletje, en de zeer wijde, gummilaarzen, die haar tot halverwege de dei reikten. Naderhand verklaarde James Henderson, dat hij haar had doen denken aan de Gelaarsde Kat, zooals hij die had afgebeeld gezien in de prenteboeken van zijn jeugd.

Even plechtig zeide Raffles.

— Mevrouw, het verheugt mij, dat U tot betere inzichten zijt gekomen. Het is zoo ook het beste.

— Geloofst gij dat gij de bandieten kunt inhalen?

— Ik ben er bijna zeker van!

— En ziet gij kans, hun mijn juweelen af te nemen?

— Ik zal er mijn uiterste best toe doen!

— Dus waarschijnlijk krijg ik ze terug?

— Dat is een andere zaak! zei Raffles langzaam. Misschien een gedeelte ervan. Hecht U veel aan die juweelen, mevrouw?

— Dat niet — ik zou andere kunnen koopen. Maar het denkbeeld is mij onverdraaglijk, dat ik mij zou hebben moeten laten bestellen!

— Menigmaal, mevrouw, overheerscht bij zeer rijke lieden indien zij bestolen worden, dat gevoel van minderwaardigheid, van vernedering en van gekwetste ijdelheid! Het is minder het verlies van het geld dat hun kwelt, dan wel de erkenning, dat een ander hun te slim is afgeweest! Geeft U veel uit aan instellingen van liefdadigheid?

Verwonderd over deze onverwachte vraag, antwoordde mevrouw Slogan:

— Dat weet ik niet nauwkeurig. Mijn secretaris trekt daar een vast bedrag voor uit. Ik geloof vijf honderd dollard per jaar!

— Een geweldig hoog bedrag! zeide Raffles, met kalijk verholen spot. En U weet het niet eens nauwkeurig? Mevrouw, dan wordt het ook hoe langer hoe minder zeker of gij Uw juweelen wel terugkrijgt!

Mevrouw Slogan kreeg geen gelegenheid om over deze raadselachtige woorden na te denken want de stem van Brand aan het stuurwiel klonk plotseling luid en krachtig:

— Land vooruit!

**Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret
boven een glas fijne champagne**

HOOFDSTUK VI.

KRIJGSRAAD.

Raffles was achteruit getreden en wierp een blik door het kijkgat van de periscoop. Inderdaad verhieven zich op ongeveer een mijl voor de boot de sombere, zwarte omtrekken van de hooge klippen, die Corsica aan bijna alle zijden omgeven.

En tegen dat zwart stak iets van een lichter tint af — de grijze motorboot.

Zij moest door een vaardige hand bestuurd worden, de hand van een man, die de gevaarlijke kusten hier op zijn duimpje kende, en de verraderlijke klippen wist te ontgaan.

De branding vormde een krans van sneeuw-wit schuim san den voet van de steile rotsen, die bijna loodrecht uit zee oprezen, en het leek wel alsof de op en neer dansende boot ieder oogenblik verbreizeld moest worden tegen dien geweldigen muur.

maar eensklaps was zij uit het oog verdwenen, alsof zij naar beneden was gezogen.

— Ze is weg! riep Brand uit.

— Waarschijnlijk is zij een inham binnen geloopen, Brand. Laat mij het stuurwiel van je overnemen. Ik ken de omgeving hier beter dan jij.

De snelheid van de boot was aanzienlijk verminderd, en behoedzaam gleed zij door het water, onzichtbaar voor ieders oog.

Omstreeks tien minuten later liet Raffles de periscoop intrekken, en het ronde luik openen.

Er waren pas vier uren verlopen sedert het vertrek uit het hol op de Fransche kust, en

reeds was de storm veel minder krachtig geworden, ofschoon de zee nog zeer ruw was. Nog altijd joegen er wolken langs den inktzwarten hemel! maar in het Oosten gloorde een heel zwakke schijn, die de nadering van den dag aankondigde.

De boot was naar de oppervlakte gerezen, en de frissche lucht stroomde door de beide openingen naar binnen.

Op dat oogenblik bevond de „Sperwer” zich een paar vademmen voor den krans van wit schuim die flauwtjes zichtbaar was. De machines stonden stil.

Raffles stak het hoofd buiten het luik, en het eerste wat hij zag was de grijze motorboot vaag te onderscheiden aan het uiteinde van een langwerpigen inham, omringd door rotsen, maar volmaakt veilig voor ankerliggend, 'n kalm water, en tegen de branding beschut door een soort van natuurlijken dijk van lage klippen, die den inham over een groot gedeelte afsloot.

Een enkel donker lichtje pikte op het dek. Voorts was geen enkele beweging daarginds zichtbaar.

Waarschijnlijk waren de opvarenden uitgeput door dien strijd van vier uren tegen een storm die steeds heftiger werd.

Zij moesten zich nu ook volkomen veilig wanen, zij konden niet weten dat zij gevolgd waren, en waarschijnlijk genooten zij nu van een weldoende slaap.

Raffles liet de machines weer op gang komen.

Hij behoefde geen vrees te koesteren dat het gonzen van de motoren gehoord zou worden boven het donderend geraas van de branding uit.

En toen stuurde hij zelf heel behoedzaam en heel langzaam de „Sperwer” door de nauwe opening den inham binnen, en plotseling was het alsof de boot aan de oppervlakte van een vijver dreef, zoo rustig en onbewogen was hier het water.

Aanstands liet Raffles peilen, en het bleek dat er twaalf voet water stond op de plek waar zij zich bevonden.

De „Sperwer” zou dus als het noodig was zeer gemakkelijk geheel onder water kunnen verdwijnen.

Maar daaraan dacht Raffles voorloopig niet.

Hij stuurde zijn prachtig schip, dat hem gehoorzaamde als een levend wezen, naar den rotsigen oever, en daar liet hij het anker vallen, en van het vaartuig was nu zoo goed als niets te zien, want het dek stak ter nauwernood eenige centimeters boven de oppervlakte uit. En dat was maar een zeer klein gedeelte ervan, niet veel minder dan de opstaande rand van het ronde toegangsluik.

Toen nam Raffles op zijn gemak den toestand eens op.

De inham kon ongeveer zestig meters diep zijn, en bijna half zoo breed. De vorm was bijna zuiver rechthoekig op enkele gedeelten na die insprongen of terugweken.

En diagonaalschewijze tegenover elkaar lagen de twee schepen, de grijze motortboot zoo diep mogelijk weggescholen heel achter in de kreek.

Er scheen een soort rotsachtig strand rondom den geheelen inham te loopen, begaanbaar alleen voor menschen die goed konden klimmen.

De klippen die de kreek omgaven mochten hier en daar gerust heuvels heeten.

De plantengroei was zeer schaars, en scheen zich te bepalen tot wat dor struikgewas hier en daar. Voor het overige zag men niets dan de naakte rots — het graniet, waaruit dit eiland van vulkanischen oorsprong is opgebouwd.

Toen Raffles den blik omhoog wendde, zag hij, dat de hemel zich langzaam begon te klaren.

Het zou zeker geen half uur meer duren of de maan zou weer achter de wolken te voorschijn komen, en met haar licht deze sombere romantische plek bestralen.

Heinde en ver was nergens eenig teeken van leven te bespeuren.

Het was duidelijk dat deze inham ver verwijderd moest zijn van een stad, een dorp, of zelfs een gehucht.

Want op het kleinste plaatsje, zelfs op dit uur van den nacht, hoort men toch nog we een hond aanslaan, een haan kraaijen.

Raffles vermoedde, dat de duikboot zich hier bevond in een van die rotsachtige inhammen, ten Zuiden van Calvi, en niet ver van Cap Cavallo.

Als dat zoo was was die volkomen ontstentenis van ieder geluid heel verklaarbaar, want de woeste kust is hier zoo goed als geheel onbewoond, en de rotsen strekken zich ver landwaarts in, en kunnen den landbouwer niets opleveren.

Toen keek Raffles weer naar de grijze motor boot.

Alleen het lichtje pinkte, maar alles was stil.

— Ik geloof dat het oogenblik gunstig is, Brand! zeide hij zacht, zich omwendend naar den jongen man, die hem gevolgd was op het dek.

— Je wilt hen dus overvallen?

— Ik zie geen andere mogelijkheid! Over een half uur breekt de dag aan, en misschien schijnt over tien minuten de maan weer. Ik wil hun geen gelegenheid geven, te ontsnappen, want bij dag zou het op dit druk bevaren gedeelte van de Middellandsche Zee gevaarlijk zijn hen aan te houden.

Op dat oogenblik voelde Raffles zich zachtjes aan de mouw trekken.

Hij keek om, en zag de gedaante van mevrouw Slogan achter zich staan.

Haar stem had een vreemden klank, toen zij vroeg:

— Hebt gij vijf minuten voor mij, alvorens gij dit wilt ondernemen, mijnheer?

— Ik ben tot Uw dienst, mevrouw! antwoordde Raffles, maar laten wij dan naar binnen gaan, want de wind is nog zeer scherp en zou U kunnen schaden.

— U is sedert eenige oogenblikken wel zeer bekommerd voor mijn gezondheid, naar ik zie! zeide de Amerikaansche tamelijk scherp.

Bij het licht van de electrische lamp in de machinekamer midscheeps keek zij hem strak aan, en vroeg toen:

— Zoudt gij mij niet eindelijk eens willen zeggen, wie gij zijt? Ik heb tijdens de jacht lang nagedacht over U — en over dit schip. En er zijn zekere herinneringen bij mij wakker geworden. In mijn land werd er in onze kringen menigmaal gesproken over een geheimzinnige duikboot, die nu eens op deze, dan weer op een geheel andere plek van den aardbol werd waargenomen, om dan eensklaps weer maanden achtereen te verdwijnen. Men koppelde een

naam aan de verschijning van die duikboot. Ik wenschte wel zekerheid te hebben. Wilt gij mij nu zeggen wie gij zijt ?

— Ik zie geen bezwaren daartegen, mevrouw, antwoordde Raffles rustig. Men noemt mij menigmaal John Raffles. Eigenlijk luidt mijn naam anders, maar — Raffles is de naam waaronder de politie van tal van landen mij zoekt.

Mevrouw Slogan was al heel wat bleeker geworden, maar zij hield zich ferm.

Haar lichtblauwe, fletste oogen knipperden alleen even, toen zij opmerkte :

— Zoo worden dus mijn vermoedens be-
waarheid. Ik had het veel eerder moeten be-
grijpen. Geloof gij niet, mijnheer, dat gij mij
dien naam had behooren te noemen, alvorens
gij mij in dit avontuur hebt medegesleept ?

— Het spijt mij, mevrouw, dat ik een af-
wijking in Uw gedachtengang moet rechtzetten.
Niet ik heb U overgehaald om aan dit avontuur
deel te nemen, maar gij hebt ons gevolgd ! Ik
laat de beweegredenen van die daad voor wat
zij zijn. Gij had waarschijnlijk bescherming
noodig, en meendet die bij mij te zullen vinden.

— Wel — eigenlijk gezegd, hebt gij mij ook
beschermd, alleen reeds door mij niet dadelijk
weer aan land te zetten ! zeide Grace aarzelend.
Intusschen — ik zou gaarne weten wat gij
voornemens zijt, met mijn juweelen te doen,
als gij er werkelijk in slaagt, ze aan die schurken
daar te ontnemen, aan den man, die mij zoo
schandelijk bedrogen heeft.

Raffles keek van zijn zes voet hoogte met hoog
opgetrokken wenkbrauwen op haar neer en
vroeg toen glimlachend :

— Wat denkt gij zelf wel, dat ik er mee zal
doen, mevrouw ?

— Ze mij teruggeven ? riep zij gretig uit.

— Maar wat zult gij er aan hebben alles
wel beschouwd ? Zooeven hebt gij mij zelf ver-
klaard, dat gij gemakkelijk nieuwe zoudt kun-
nen koopen. Gij besteedt — tenminste dat ver-
moedt gij, want zeker weten doet gij het niet
eens — per jaar 500 Dollar aan werken van
liefdadigheid. Het is duidelijk dat gij ternauwer-
nood besef hebt van hetgeen er geleden wordt
onder de lieden, die gij zoo schamel bedeedt,
en die U volkomen vreemd zijn. Vreemder wel-
licht, dan wanneer zij op een andere planeet
leven. Gij zijt zoo waanzinnig rijk, dat gij den
omvang van dien rijkdom niet kent. Gij hebt
per dag, soms in enkele uren, een bedrag ver-
loren, aan de speeltafel, waarvan dertig gezin-

nen gemakkelijk een vol jaar zouden kunnen
leven. Ik denk er niet aan, thans mijn tijd te
verspillen door den zedemeester te willen uit
hangen, mevrouw Slogan, maar wanneer gij met
Uw hart en met Uw geweten te rade gaat,
zult gij toch moeten bekennen, dat die verhouding
een weinig onredelijk is. Met geld kan men helaas
niet alle kwalen en nooden van deze wereld
heelen — maar men kan er niet te min heel wat
mee doen, niet door het klakkeloos te laten
wegschenken door een secretaris, maar door zelf
onderzoek te doen, zelf na te gaan, op welke
wijze men het beste kan helpen — en dan dat
ook persoonlijk te doen ! Hebt gij nog iets te
zeggen ?

— Ik — neen, ik geloof het niet ! zeide me-
vrouw Slogan met afgewend gelaat. Ik kan over
zulke dingen niet praten met iemand als gij zijt.
Gij zijt een dief — en voor mij is de uitwerking
van Uw daad, als gij mij mijn juweelen ontnemt
volmaakt gelijk aan die van den diefstal door
die schurken daarginds gepleegd ! Ik benze kwijt
— dat zegt voor mij genoeg ! Bedenk echter we
dat ik zou kunnen schreeuwen, die menschen
daarginds waarschuwen !

— Uit wraakzucht ? Zoudt gij werkelijk zoo
klein, zoo benepen van geest zijn ? Ik wil het
niet gelooven, mevrouw Slogan ! Ik geloof het
zoo weinig, dat ik U niet eens de schande wil
aandoen, U op te sluiten in de voorkajuit en de
stalen deur er van te sluiten, waardoor al Uw
schreeuwen U niets zou baten.

De schatrijke Amerikaansche, die nog nooit
op deze wijze tot haar had hooren spreken, zelfs
niet door den ongelikten beer die haar man was,
keek Raffles een kort oogenblik vol aan, wendde
zich toen zwijgend af, en liep de smalle voor-
kajuit binnen, strekte zich, met haar gummi-
laarzen en al op een der smalle zijbanken uit,
en sliep in — of hield zich tenminste zoo.

Raffles keek een oogenblik op haar magere
gedaante neer, haalde de schouders op, en zei
zacht tot Brand, die bescheiden op eenigen
afstand was blijven staan :

— Het is nu hoog tijd om te handelen.

— Moeten de revolvers meegenomen worden ?

— Ja, maar geen gebruik ervan maken, dan
in geval van nood. Wij zijn hier ver van de
bewoonde streken, maar toch blijft het gevaar-
lijk, want er mochten eens gendarmes of douane-
beambten in de buurt patrouilleeren. Maar
wij nemen Henderson mede, en dat zal wel
voldoende zijn.

— Vergeet niet dat er ook een vrouw bij is !

— Ik vergeet het niet, Brand, Wij zullen haar zoo zacht mogelijk behandelen, dat beloof ik je! James, ben je gereed?

— Alles in orde, Mylord, antwoordde de reus.

— Luister dan! Wij moeten trachten, volkomen ongemerkt aan boord te komen van die boot daarginds, en dan zal het niet moeilijk

vallen, den troep te overvallen en machteloos te maken. Je hebt nog altijd patronen op je luchtpistool, Brand?

— Nog drie!

— Dat is ruimschoots voldoende! Je kogels dooden niet, maar zij bedwelmen onmiddellijk! Wij zullen den troep binden en knevelen, en dan maken wij dat wij wegkomen!

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten

HOOFDSTUK VII.

HET VERRAAD.

Een oogenblik daarna slopen de drie mannen behoedzaam over den smallen, steenigen oever, en meestal moesten zij achter elkander loopen, zoo weinig plaats was er tusschen het water en den muur van harde rotssteen.

Raffles ging vooraan; omdat hij in de duisternis het beste zien kon.

Nu en dan stonden zij stil om te luisteren, als hun voet bij ongeluk tegen een steen tref, die in het water plompte.

Maar alles bleef stil daarginds.

Het pad werd eensklaps breeder, versmalde zich weer, werd opnieuw breed, en toen hadden zij een der langste zijden van den rechthoek door den inham gevormd, ook al afgelegd.

Het licht op de motorboot, die scheen te sluimeren, was nu duidelijk zichtbaar.

Het was afkomstig van een boordlantaarn. Het roode glas was echter verwijderd, zoodat de lantaren wit licht uitstraalde.

Verborgen achter een zwerfblok van meer dan een meter hoog tuurde Raffles aandachtig naar het dek, maar hij zag volstrekt niets.

Toen pas kropen allen weer verder, soms op hun knieën, dan weer in diepgebukte houding.

Toen zij omstreeks tien meter van de boot verwijderd waren, voelde Brand zich eensklaps op den grond trekken, en een zeer zacht gesis waarschuwde Henderson om zich onmiddellijk languit neer te werpen.

Bijna op hetzelfde oogenblik dreef een wolk weg, die de maan aan het oog had onttrokken, en het silte licht vloeide vreedzaam over het nauwelijks rimpelende water van den inham.

Brand keek heel voorzichtig langs het rotsblok, waarachter hij lag neergeknield, en begreep onmiddellijk waarom Raffles hem had neergetrokken.

Er was beweging zichtbaar aan boord van de motorboot. Een zwarte gedaante bewoog zich heel langzaam langs het gangboord, dat zich naast de middenkajuit uitstreckte, en bereikte de voorplecht, aanstonds gevolgd door een tweede gestalte.

De twee gedaanten waren vlak bij elkander,

en waarschijnlijk fluisterden zij met elkaar, maar men kon onmogelijk verstaan wat er gezegd werd.

Zoo verstreken bijna tien minuten.

De maan verlichtte helder de geheele motorboot, maar niets anders was er te zien dat bewoog dan die twee duistere gestalten daar op de voorplecht.

Want zij kropen weer terug vanwaar zij gekomen waren, en schenen langs het achtertrapje te verdwijnen. Een oogenblik later echter kwam een der gestalten weer te voorschijn, kroop behoedzaam op het kajuitsdek, strekte er zich languit op neer, en scheen zich voorover te buigen, naar een van de luiken van de koekoek die open stonden.

Brand was vlak met zijn mond bij het oor van Raffles en hij vroeg fluisterend:

— Wat voordenduiwel heeft dat te beteekenen?

— Ik weet het niet, Brand — maar waarschijnlijk niet veel goeds! Laten wij zoo vlug mogelijk voorwaarts gaan, want ik geloof dat het hoogtepunt van het drama snel nadert.

Raffles had het woord nauwelijks gezegd of een scherpe, korte knal waarvan het geluid weerkaatste door de rotsen rondom, en dat beantwoordt scheen te worden door een verre schreeuw uit de keel van een vrouw, bracht die climax snel en op tragische wijze naderbij.

Zonder zich verder te bezinnen, sprong Raffles op, met een haastig gegeven bevel, en snelde voorwaarts.

Er klonken woeste kreten op de motorboot, toen een scherpe, snijdende gil, gevolgd door een afschuwelijk gerochel, en de zware val van een machteloos lichaam in het donkere water.

De man die languit boven op de kajuit had gelegen richtte zich op, en de loop van zijn revolver, die hij door het open luik had afgeschoten, blonk in het licht van de maan.

Op datzelfde oogenblik wipte Raffles met een enkelen sprong van den steenigen oever op het dek van de boot, nauwelijks zijn voeten natmakend, en de kerel zag hem, slaakte een

waar gebrul, en hief zijn arm op, om te vuren.

Juist toen het schot afging, bukte Raffles zich bliksemsnel, zijn hand vond op het dek een zwaar voorwerp hij nam het op en slingerde het naar den schutter, die zich uitstreckte alsof hij hging slapen, en toen heel langzaam van het gewelfde kajuitdek afrolde, om en om, tot hij met een zwaren bons terecht kwam op het gangpad.

Bijna tegelijkertijd waren Henderson en Brand door het water gestapt, en waren aan boord van de boot geklouterd.

Henderson kreeg dadelijk volop werk, want hij bereikte het eerst de trap van vier treden, die naar beneden, naar de kajuit voerde, toen twee mannen als dol naar boven kwamen stormen, de een met een bebloed mes, de ander met een handspaak gewapend. Hij sloeg hen beiden met zijn verschrikkelijke vuist neer, voor zij hem nog goed en wel gezien hadden.

Daar binnen klonk weer een schot dadelijk gevolgd door een luid gekerm, wilde vloeken in het Spaansch, en een stem boven alles uit die gilde :

— Vervloekte hond ! Verrader ! Jij had alles willen hebben, niet waar ? Dat is je oon !

Er klonk gerinkel van glas, een doffe bons, een geluid als van een snik, de zware val van een lichaam, en toen kwam weer een man het trapje opvliegen, alleen gekleed in een broek en hemd, met verwilderde haren, en met bloed beloopt oogen. Hij hield een zeer zwaren kandelaar van koper in de hand, die hem zeker zoeven als wapen had gediend.

— Gooi weg dat ding en geef je over ! beval Raffles kortaf, die over het lichaam van den man op het gangboord was heengestapt, en den kerel zijn revolver tusschen de ribben drukte.

Alsof hij een spookverschijning zag, zoo begon de man te beven, en hij liet de kandelaar vallen, die de trap afrolde.

— Dus — jij zat hier achter ? Het was jouw plannetje ? stamelde hij, heesch van woede.

— Neen, antwoordde Raffles kortaf. Ik overviel jullie, toen het al gaande was ! Nu, dat schijnt hier in die weinige minuten een waar bloedbad te zijn geworden ! James, ga jij eens daarbinnen kijken, hoe het staan, maar wees voorzichtig. Halt daar, man ! Geen stap verder, of ik schiet !

Die waarschuwing was gericht tot iemand die uit het voorluik kroop, en naar de reeling was geslopen, en aanstalten scheen te maken, om over boord te duiken, Charles ga eens op hem toe, en schiet hem onmiddellijk neer, als hij tegenstand biedt.

Brand wipte als een konijn, dwars over de kajuit, en een oogenblik daarna klonk zijn heldere stem :

— Het is geen man, chef, het is de vrouw in mannenkleeren — het is Inez Solanos ! En — zij wilde er juist met de juweelen vandoor gaan !

— Neem ze haar af, en bindt haar stevig. Nu, James, hoe is het ?

— Een soort van slachthuis, Mylord ! antwoordde de reus, die diep bukkend de lage kajuit weer verliet. Een is er met een zwaar voorwerp op zijn hersens geslagen, er ligt er een met een kogel dwars door zijn hoofd, en een derde die in de buik geschoten is, en het niet lang meer zal maken.

— Waar is jullie aanvoerder — waar is Pablo ? vroeg Raffles aan den man, die daar nog met verwilderd gelaaf tegen de kajuit leunde.

— Vervloekt — hij was het juist die met dat serpent daarginds de heele zaak op touw zette ! Maar hij ligt in het water, de verraderlijke hond, met een kogel in zijn hoofd. Ik had de jongens nog gewaarschuwd voor hem — zij wilden mij niet gelooven. Een der mannen was aan zijn zijde, ik heb hem met eigen hand neergeslagen, en daar ben ik blij om !

— Bindt zijn handen op zijn rug James, beval Raffles kortaf. Hoe is het met de vrouw Brand ?

— Zij kan geen vin meer verroeren ! riep Brand terug.

— Aan land dan met die twee. Breng ook dezen kerel die daar in het gangpad ligt, aan den oever, en bindt hem. Ik heb hem maar half geraakt, naar het schijnt. Is dat het kistje met de juweelen ?

Brand knikte zwijgend.

Een bittere trek vertoonde zich op het gelaat van Raffles, en hij scheen iets te willen zeggen, maar bedacht zich en wendde zich tot Henderson met het bevel :

— Trek den prop uit den bodem, en als er geen is, boor er dan een gat in. Zij mogen niet ontkomen met deze boot. Rep je wat — het schieten is gehoord !

— Hoe zoo ? vroeg Brand verbaasd.

— Ik heb het kletteren van paardenhoeven gehoord, zoeven heel in de verte. Aan den anderen kant van de rotsen loopt zeker een straatweg. Binnen de kwartier kunnen de gendarmes hier zijn.

Henderson ging haastig naar de machinekamer, waar de krachtige disselmotoren ston-

den, en toen hij vijf minuten later weer te voorschijn kwam, begon de boot reeds zachtjes te zinken.

De reus zei tevreden :

— Een gat zoo groot als een vuist, mylord ! Binnen tien minuten steekt alleen het dek van de kajuit boven water !

— Is er niemand meer aan boord van het schip ?

— Lijken ! antwoordde de reus lakoniek.

— Draag ze aan land. Ik wil niet dat het water hun laatste omhulsel zal zijn, al waren het bloeddorstige bandieten.

Brommend gehoorzaamde de reus, en hij droeg de doode lichamen op het steenige strand, en legde ze naast elkander.

Toen was de grijze motorboot reeds zoover gezonken dat de kiel op den bodem rustte, en het dak van de kajuit nauwelijks zichtbaar was.

Raffles sprong aan land en luisterde.

Het hoefgekletter was nu zoo duidelijk hoorbaar, dat ook Brand en Henderson het vernamen. Toen hield het plotseling op.

— Nu beklimmen zij zeker de rotsen ! zeide Raffles. Anstonds zullen zij hier zijn. Het is hoogtijd, vrienden — Laten wij ons inschepen.

— Maar als zij die menschen hier vinden, dan zullen zij spreken, en zeggen wat er gebeurd is ! riep Brand uit.

— Dan zullen wij vertrokken zijn ! zeide Raffles kortaf. Vlug !

Haastig aanvaardden de drie mannen den terugtocht.

Toen zij de duikboot tot op twintig meters genaderd waren, zagen zij reeds de gestalte van mevrouw Slogan, die handenwringend op het dek stond, naast het ronde luik, en die dadelijk op kermenden toon vroeg :

— Wat is er gebeurd ? Waarom dat schieten en gillen ?

— Terwille van Uw juweelen madame ! Terwille van een handvol kunstig geslepen diamanten, terwille van wat bankbiljetten ! antwoordde Raffles met snijdende stem. Aan boord er is geen tijd te verliezen !

Inderdaad klonk gerucht aan het uiteinde van den inham. Eenige rotsblokken rolden omhoog van de helling, weggestooten door een haastigen voet. Flikkerende lichtpuntjes werden zichtbaar langs de steenige glooiing.

Er kon niet aan getwijfeld worden of er waren gendarmes op komst.

Zoo snel zij konden begaven de drie mannen zich aan boord, en het anker werd geheschen.

Dat kon onmogelijk zonder eenig gerucht geschieden, en twee kogels floten den vloekenden Henderson onaangenaam dicht langs de ooren, bij het verrichten van dat werk.

Gelukkig was het anker nu aan boord, en de reus liet zich haastig zakken door het luik, en de boot kwam in beweging, zocht den uitgang op, en bevond zich buiten den natuurlijken afsluitdam van het graniet, in veiligheid, terwijl de woedende gendarmes nutteloos hunne karabijnen afvuurden.

De dag brak aan.

De hemel was roze in het Oosten.

Snel schoot de „Sperwer” voort over het weer spiegelgladde water.

Het luik stond nog altijd open, en de frissche zeewind stroomde ongehinderd naar binnen.

Raffles stond juist onder de opening en zeide op ernstigen toon tot Grace Slogan, die nog geen woord had gesproken, en bleek tegen den stalen zijwand leunde :

— Een wonderschoone dag breekt aan, mevrouw, de natuur ontfermt zich over ons arme menschen, en daarginds liggen op den steenigen oever drie dooden, en een vierde drijft ergens rond in den inham. Zie daar de uitwerking van wat er in dit kleine houten kistje is. Hier hebt gij Uw eigendom terug. Doe er mede wat gij wilt.

Langzaam strekte de vrouw de hand uit, nam het houten kistje aan, en ging de voorkajuit weer binnen, nog altijd zonder iets te zeggen.

Een uur verstreek.

Het was klaarlichten dag, de zon scheen helder aan den hemel, toen Brand, die nu en dan het hoofd naar buiten had gestoken, eensklaps verschrikt uitriep :

— Een politieboot vlak vooruit !

Zonder iets te zeggen nam Raffles zijn kijker, ging een paar treden het stalen laddertje op, tuurde enkele minuten door het instrument, en ging toen de voorkajuit binnen.

— Mevrouw, daar is een politieboot, waarschijnlijk uit Menton, en mijnheer Uwechtgenoot bevindt zich aan boord, en staat op de voorplecht. Wat wilt gij dat ik doen zal ?

De Amerikaansche, die blijkbaar zooeven had zitten schrijven, met de vulpen, die zij uit haar teruggekregen gouden tasch had genomen, hief schijnbaar onverschillig het hoofd op, keek Raffles strak aan, en vroeg toen :

— Wat gebeurt er, als zij U aanhouden ?

— Wel, dat is duidelijk ! Dan worden ik en mijn vrienden gevangen genomen, mijn duikboot wordt met beslag belegd — en mijn rol

is gespeeld!

— Zij kunnen U natuurlijk niet vinden als gij duikt?

— Dan zouden geen tien politiebooten mij vinden, mevrouw!

— Dan verzoek ik U, onmiddellijk het luik te sluiten, en onder te duiken! zeide Grace Slogan kortaf.

— Maar dan zal uw doodsangst terugkeeren!

— Misschien — maar dat is van ondergeschikt belang! Doe wat ik U verzoek!

Raffles aarzelde niet meer. Het was hoogtijd, want ook zij moesten gezien zijn.

Het luik werd haastig gesloten, de balasttank begon vol te loopen, en snel schoot de boot onder water, juist toen de politieboot haar snelvuurkanonnetje begon te richten.

Na eenige oogenblikken vroeg de vrouw, die bleek was geworden:

— Zijn wij nu diep genoeg en veilig?

— Volkomen veilig, mevrouw!

— Waarheen gaat gij?

— Naar de plek van waar ik kwam!

— Dat had ik U willen vragen. Wees zoo goed, mij dan rustig te laten slapen tot het oogenblik dat het hol weder bereikt is.

— Weet gij dat gij Uw man hebt laten voorbij gaan?

— Geloof gij dat het de moeite waard is, om hen terug te vinden?

— Hij vond het wel de moeite waard, naar U te gaan zoeken!

— Of naar mijn geld zeide zij schamper. Nu, om het even — zoodra ik weer aan land ben, zal ik hem wel terugvinden. Het doet er niet toe. En met deze woorden trok zij het stalen deurtje dicht.

Vier uren later voer de duikboot bij hoogwater het hol binnen, dicht bij Monte Carlo, en een kwartier daarna bereikten het viertal, omstreeks acht uur in den morgen het begin van den strandboulevard.

Mevrouw Slogan had zonderling roode oogen.

Zij stak Raffles de hand toe, en zeide, hem strak aanziende:

— Vaarwel, John Raffles. Ik heb niet geslapen. Ik heb nagedacht. Ik geloof dat gij beter zijt dan ik. Ik ben een nutteloos schepsel geweest, ondanks al mijn geld. Neem dit als aandenken — ik verzoek het U dringend. En — ik ben blij dat ik U ontmoet heb, U en Uw vrienden!

Toen ging zij haastig weg, na Raffles een gesloten enveloppe en een klein pakje in de handen te hebben gedrukt.

Zij was reeds uit het gezicht toen Raffles de enveloppe en het pakje langzaam opende.

Het tweede bevatte het kostbare diamanten halssnoer van de schatrijke vrouw, het eerste een cheque op een bank te Marseille ten bedrage van twintig duizend dollar, en een heel kort briefje: „Voor Uwe beschermelingen. Grace Harefield-Slogan.”

De volgende aflevering bevat :

DE LASTIGE GETUIGE

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

"OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

groote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag **gratis** toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Prijs per aflevering 20 cent

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885